

Bruxelles, den 30. november 2018
(OR. en)

14784/18

**Interinstitutionel sag:
2016/0190(CNS)**

JUSTCIV 292

NOTE

fra:	formandskabet
til:	Rådet
Komm. dok. nr.:	10767/16
Vedr.:	Forslag til Rådets forordning om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om internationale barnebortførelser (omarbejdning) - Generel indstilling

I. STATUS

1. Ved en skrivelse af 30. juni 2016 tilsendte Kommissionen Rådet og Europa-Parlamentet et forslag til Rådets forordning om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om internationale barnebortførelser (omarbejdning) (Bruxelles IIa-forordningen) .

2. Den foreslåede omarbejdning af Bruxelles IIa-forordningen er underlagt den særlige lovgivningsprocedure i artikel 81, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og kræver, at Rådet træffer afgørelse med enstemmighed.
3. Europa-Parlamentet afgav sin udtalelse om Kommissionens forslag den 18. januar 2018. I overensstemmelse med Domstolens retspraksis er det nødvendigt at høre Europa-Parlamentet igen i alle tilfælde, hvor den endeligt udstedte retsakt som helhed efter sit indhold adskiller sig væsentligt fra Kommissionens forslag, som Parlamentet allerede er blevet hørt om, bortset fra, når ændringerne i det væsentlige svarer til den opfattelse, som Parlamentet har givet udtryk for.
4. Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg afgav udtalelse om Kommissionens forslag den 26. januar 2017.
5. Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse afgav udtalelse om Kommissionens forslag den 15. februar 2018.
6. I overensstemmelse med artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Det Forenede Kongerige og Irland meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af den foreslåede omarbejdning af Bruxelles IIa-forordningen.
7. I overensstemmelse med artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af den foreslåede omarbejdning af Bruxelles IIa-forordningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

II. FÆRDIGBEHANDLING AF OMARBEJDNINGEN

8. Rådet har regelmæssigt gennemgået og udstukket retningslinjer for arbejdet med den foreslåede omarbejdning af Bruxelles IIa-forordningen, siden forhandlingerne indledtes i 2016. Det har afholdt orienterende debatter om følgende centrale dele af forslaget: høringen om barnet (juni 2017), afskaffelse af eksekvaturproceduren (december 2017), styrkelse af de centrale myndigheders rolle (marts 2018) samt anbringelse af et barn i en anden medlemsstat, fri bevægelighed for foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger og vejen frem med hensyn til, hvordan afskaffelsen af eksekvatur gennemføres (juni 2018). Disse drøftelser banede vej for det videre arbejde med den foreslåede omarbejdning af forordningen.
9. Drøftelserne har gjort betydelige fremskridt med væsentlige spørgsmål på teknisk niveau. Formandskabet finder derfor, at tiden er inde til, at Rådet vedtager en generel indstilling til teksten til artiklerne og de vigtigste betragtninger i den foreslåede forordning, uden at det berører færdigbehandlingen af visse spørgsmål af teknisk eller redaktionel art i forbindelse med færdigbehandlingen af betragtningerne og bilagene.
10. Idet der tages højde for kravet om enstemmighed og princippet om, at intet er aftalt, før alt er aftalt, forelægger formandskabet Rådet denne kompromistekst med det formål at opnå enighed blandt alle medlemsstater.
11. Kompromistekstens elementer skal ses som en samlet pakke, der sigter mod at skabe nye regler, som er enklere og mere effektive at bruge for børn og deres familier såvel som for fagfolk. Kompromiset sikrer også en fin balance mellem medlemsstaternes forskellige holdninger og fremmer samtidig den gensidige tillid mellem dem.

III. KOMPROMISPAKKENS VIGTIGSTE ELEMENTER

A - Fuldstændig afskaffelse af *eksekvaturproceduren* for afgørelser i sager vedrørende forældreansvar

12. RIA-Rådet besluttede i december 2017 at afskaffe *eksekvatur* for alle afgørelser i sager vedrørende forældreansvar, såfremt der indføres passende garantier. Ved at gennemføre afskaffelsen af *eksekvatur* kan der spares tid og penge for borgerne, hvis en afgørelse skal finde anvendelse et andet sted. Dette har især afgørende betydning for grænseoverskridende sager vedrørende børn, hvor tidsfaktoren er af afgørende betydning.
13. Afgørelser i sager vedrørende forældreansvar, der kan fuldbyrdes i den medlemsstat, hvor de blev truffet, bør kunne fuldbyrdes i en anden medlemsstat, uden at der kræves en erklæring om eksigibilitet. Garantierne for afskaffelsen af *exequatur* vil være indeholdt i grundene til afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse, som er: grundlæggende retsprincipper, uforenelighed, manglende effektiv forkyndelse i tilfælde af udeblivelsesafgørelse, manglende muligheder for indehavere af forældreansvar for at blive hørt, manglende mulighed for barnet for at blive hørt og manglende overholdelse af høringsproceduren for grænseoverskridende anbringelser. Som i den gældende forordning overlades det til national lovgivning, om disse grunde kan gøres gældende af en part eller *ex officio* i henhold til national lovgivning.
14. De nye regler bør gøre det klart, at disse afgørelser i sager om forældreansvar, der nyder særbehandling vedrørende deres bevægelighed på tværs af grænserne, stadig vil være "privilegerede" med forbehold for passende garantier. Formandskabet mener, at et kompromisforslag bør bygge på status quo, som giver særbehandling til attesterede afgørelser, der giver samværsret, og afgørelser om tilbagegivelse af et barn under den såkaldte "tilsidesættelsesmekanisme".

15. En retligt bindende attest vil ledsage disse "privilegerede" afgørelser, som kan gøres til genstand for berigtigelse eller trækkes tilbage i domsstaten, hvis den er udstedt med urette. Denne mulighed for at anfægte attesten i domsstaten vil styrke retten til et forsvar og fremme gensidig tillid mellem medlemsstaterne. Kun uforenelighed kan påberåbes mod anerkendelse og fuldbyrdelse i den medlemsstat, hvor den begæres.

B - Harmonisering af visse regler for fuldbyrdelsesproceduren

16. Formandskabet er af den opfattelse, at proceduren for fuldbyrdelse af afgørelser truffet i en anden medlemsstat i princippet fortsat bør afgøres efter lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten uanset karakteren af de anvendte fuldbyrdelsesforanstaltninger i form af bøder eller andre tvangsforanstaltninger. Et minimum af harmoniserede regler for, hvordan man behandler en væsentlig ændring af omstændighederne, som har fundet sted, efter at afgørelsen blev truffet, synes imidlertid at være afgørende for styrkelsen af en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på dette område. Sådanne regler bør derfor omfatte en række harmoniserede grunde til, hvorfor fuldbyrdelse som sådan suspenderes eller afslås i fuldbyrdelsesmedlemsstaten. Dette vil sikre, at fuldbyrdelse kan afslås eller suspenderes i alle medlemsstater under stort set de samme omstændigheder, og at retssikkerheden for alle forældre og deres børn dermed vil blive større. Denne tilgang vil ikke udelukke anvendelse af nationale grunde til afslag, som er forenelige med denne forordning og hovedsagelig vedrører formelle krav i den nationale fuldbyrdelseslovgivning og -procedure.

C - Klare regler om barnets mulighed for at give udtryk for sine synspunkter

17. En særlig bestemmelse, der indfører en forpligtelse til at give barnet mulighed for at give udtryk for sine synspunkter, bør medtages. Denne bestemmelse vil fastslå, at et barn, der er i stand til at danne sine egne synspunkter, skal have en reel og effektiv mulighed for at udtrykke sine synspunkter i grænseoverskridende sager, der er omfattet af forordningen. Hvis barnet har givet udtryk for sine synspunkter, bør retten i henhold til national lovgivning og nationale procedurer tillægge barnets synspunkter passende vægt i overensstemmelse med vedkommendes alder og modenhed. Dette ændrer ikke ved det underliggende princip om at respektere barnets bedste i sager vedrørende forældreansvar, men gør det klart, at barnet ikke blot er genstand for proceduren. De nærmere betingelser for, hvordan barnet bør høres, overlades til national lovgivning og nationale procedurer uden nogen mulighed for at revidere sådanne betingelser ved retterne i en anden medlemsstat.
18. Forpligtelsen til at give det barn, der er i stand til at danne sine egne synspunkter, en reel og faktisk mulighed for at udtrykke sine synspunkter, er imidlertid ikke absolut. Hvis et barn ikke er blevet givet en mulighed for at udtrykke sine synspunkter, kan anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelse i sager vedrørende forældreansvar afslås, medmindre sagen kun vedrører barnets formue, hvis det ikke kræves af sagens genstand, eller hvis der findes vægtige grunde til ikke at høre barnet, navnlig i betragtning af sagens hastende karakter.

D - Klarere regler om anbringelse af et barn i en anden medlemsstat

19. Anbringelse af et barn i en anden medlemsstat vil fortsat være underlagt en høringsprocedure for at opnå godkendelse. Formandskabet ser imidlertid fortsat et behov for en klarere anvendelse af reglerne for grænseoverskridende anbringelser: anbringelse som en uddannelsesmæssig foranstaltning som følge af barnets afvigende adfærd bør også høre ind under denne procedure, mens en anbringelse, der – hvad enten den sker af uddannelsesmæssige grunde eller som straf – som følge af en handling fra barnets side, som kan udgøre en strafbar handling i henhold til national strafferet, hvis den blev begået af en voksen, uanset om dette i den konkrete sag kan føre til domfældelse, bør udelukkes. Anbringelser hos forældre (eller, hvis og i det omfang det er meddelt af den medlemsstat, hvor barnet kan anbringes, hos andre nære slægtninge) bør ikke være omfattet af denne procedure. Formandskabet noterer sig, at forordningen vil kunne lette udvekslingen af oplysninger, hvis det er relevant, med henblik på at identificere og indsamle oplysninger om slægtninge eller andre personer, der kan være egnede til at tage sig af barnet, hvis anbringelse i en institution eller hos en plejefamilie påtænkes. Formandskabet ser dog også et behov for klarere retsplejeregler: de nye regler vil indeholde en frist på tre måneder til at give eller afslå godkendelse. De nye regler udelukker ikke medlemsstaternes mulighed for at opretholde eller indgå grænseoverskridende aftaler og ordninger med henblik på at forenkle høringsproceduren for at opnå godkendelse i deres indbyrdes forbindelser.

E - Klarere regler om officielt bekræftede dokumenters og aftalers bevægelighed

20. Hvad angår det voksende antal medlemsstater, der tillader udenretslige aftaler om separation og skilsmisse eller i sager vedrørende forældreansvar, gør formandskabets kompromistekst det klart, at bevægeligheden af sådanne officielt bekræftede dokumenter og aftaler er et horisontalt spørgsmål, og at det bør lettes under hensyntagen til visse garantier. Da forordningen ikke bør tillade fri bevægelighed af rent private aftaler, bør løsningen være, at bevægelighed kun er mulig, hvis en myndighed afhængigt af den enkelte nationale ordning formelt har udarbejdet eller registreret det officielt bekræftede dokument eller registreret aftalen. Det er vigtigt, at bevægelighed kun kan finde sted, hvis kompetencen for den medlemsstat, hvis myndigheder formelt har udfærdiget eller registreret de officielt bekræftede dokumenter eller registrerede aftalerne, er blevet kontrolleret i domsstaten. Ydermere skal den relevante attest udstedes. Endelig bør yderligere garantier, f.eks. grundlæggende retsprincipper, anvendes som grund for afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse.

F - Klarere regler om børnebortførelsessager inden for EU

21. Bevægelighed for afgørelser om tilbagegivelse af et barn i henhold til Haagerkonventionen af 1980 er medtaget i omarbejdningen efter de almindelige regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser. Andre afgørelser om tilbagegivelse som følge af den såkaldte "tilsidesættelsesmekanisme" er fortsat i anvendelse andre steder som "privilegerede" afgørelser efter de særlige regler om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser. Formandskabets kompromistekst fastlægger imidlertid, at denne mekanisme bør begrænses til afgørelser om realiteten i forbindelse med forældremyndigheden, som indebærer tilbagegivelse af et barn, og som blev truffet på barnets (tidligere) sædvanlige opholdssted, efter at en afgørelse om afslag på tilbagegivelse af barnet blev udstedt i en anden medlemsstat, alene baseret på visse grunde til afslag som fastlagt i Haagerkonventionen af 1980. Dette vil præcisere reglerne for børnebortførelsessager inden for EU og forholdet til Haagerkonventionen af 1980.
22. Desuden indeholder omarbejdningen klare og realistiske frister for de retter, der behandler børnebortførelsessager på et hvilket som helst tidspunkt under sagen på den hurtigste måde. Alternativ tvistbilæggelse har fået en mere synlig plads, hvor det er passende, til at fremme løsninger, der er baseret på partsautonomi og bidrager til at opnå holdbare ordninger.
23. For at minimere eventuelle risici for barnets fysiske og psykiske velbefindende under bortførelsessagen kan der pålægges passende beskyttelsesforanstaltninger, herunder for at sikre kontakt mellem den resterende forælder og barnet under sagen, hvis dette er til barnets bedste, og foranstaltninger, der tager sigte på at minimere en alvorlig risiko for fysisk eller psykisk skade, som barnet kan blive udsat for ved en tilbagevenden.

IV. KONKLUSIONER

24. På denne baggrund opfordres ministrene til at give udtryk for, om de kan:

- a) godkende den generelle indstilling som en kompromispakke, jf. bilaget til denne note
- b) notere sig, at de øvrige betragtninger og bilagene til forordningen vil blive endeligt affattet på teknisk niveau hurtigst muligt efter Rådets samling.

Ændringer/tilføjelser i bilaget i forhold til Kommissionens forslag er angivet med **fede typer** og udeladelser med "...". Betragtninger i fodnoter er ikke markeret.

Forslag til
Rådets forordning
om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende
forældreansvar, og om internationale barnebortførelser
(omarbejdning)

[...]

VEDTAGET FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I
ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1
Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse (...) på civile sager¹ (...) **vedrørende**:

¹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Med henblik herpå skal Unionen bl.a. vedtage foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål med virkninger på tværs af grænser, især hvis de er nødvendige for det indre markeds funktion. Begrebet "civilretlige spørgsmål" bør fortolkes selvstændigt i overensstemmelse med Den Europæiske Unions Domstols faste retspraksis. Det bør anses for et selvstændigt begreb, som skal fortolkes under hensyn dels til denne forordnings mål og opbygning, dels til de almindelige principper, der kan udledes af de nationale retssystemer under ét. Begrebet "civilretlige spørgsmål" bør derfor fortolkes således, at det også kan omfatte foranstaltninger, der i henhold til en medlemsstats retssystem kan henhøre under offentlig ret. Det bør navnlig omfatte alle anmodninger, foranstaltninger eller afgørelser i sager vedrørende "forældreansvar" som defineret i denne forordning i overensstemmelse med dens mål."

- a) skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab
- b) tilkendelse, udøvelse, delegation samt hel eller delvis frakendelse af forældreansvar.

2. De i stk. 1, **litra b**), omhandlede sager kan navnlig omfatte:

- a) forældremyndighed og samværsret
- b) værgemål, samværgemål og lignende retsinstitutter
- c) udpegelse af (...) den person eller myndighed, der skal tage sig af **et barn** eller et barns formue, og som skal repræsentere eller bistå barnet, samt fastlæggelse af en sådan person eller myndigheds opgaver
- d) anbringelse af et barn på en institution **eller i familiepleje**²
- e) foranstaltninger til beskyttelse af et barn i tilknytning til forvaltning eller bevarelse af **barnets** formue eller disponering herover.

² Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Enhver form for anbringelse af et barn i familiepleje – dvs. hos en eller flere enkeltpersoner – eller i en institution, f.eks. et børnehjem, i en anden medlemsstat bør være omfattet af denne forordning, medmindre det ikke er udtrykkeligt udelukket, som det er tilfældet med anbringelse med henblik på adoption eller anbringelse hos en forælder eller hos en anden nær slægtning som erklæret af den modtagende medlemsstat. Derfor bør også "anbringelse af uddannelsesmæssige grunde", som en ret har truffet afgørelse om, eller som en kompetent myndighed har arrangeret med forældrenes eller barnets samtykke eller efter deres anmodning som følge af barnets afvigende adfærd, medtages. Kun en anbringelse, der – hvad enten den sker af uddannelsesmæssige grunde eller som straf – er truffet afgørelse om eller er arrangeret som følge af en handling fra barnets side, som kan udgøre en strafbar handling i henhold til national strafferet, hvis den blev begået af en voksen, uanset om dette i den specifikke sag kan føre til domfældelse, bør udelukkes."

2a. Kapitel III og VI i denne forordning finder anvendelse i sager om ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn, som vedrører mere end én medlemsstat, og supplerer Haagerkonventionen fra 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser ("Haagerkonventionen fra 1980"). Kapitel IV i denne forordning finder anvendelse på afgørelser, ifølge hvilke et barn skal tilbagegives til en anden medlemsstat i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, og som skal fuldbyrdes i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor afgørelsen blev truffet³.

3. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

- a) fastlæggelse eller bestridelse af forældre-barn-forhold
- b) afgørelser om adoption, adoptionsforberedende foranstaltninger, omstødelse af adoption eller ophævelse af adoptivforhold
- c) et barns for- og efternavne
- d) myndighed
- e) underholdspligt
- f) truster og arv
- g) foranstaltninger, der er truffet som følge af strafbare handlinger begået af børn.⁴

³ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Selv om tilbagegivelsessager i henhold til Haagerkonventionen fra 1980 ikke er sager om realiteten vedrørende forældreansvar, bør afgørelser om tilbagegivelse af et barn i medfør af Haagerkonventionen fra 1980 anerkendes og fuldbyrdes i henhold til kapitel IV i denne forordning, når de skal fuldbyrdes i en anden medlemsstat som følge af en yderligere bortførelse, efter at der er truffet afgørelse om tilbagegivelse. Andre kapitler i denne forordning bør desuden fortsat finde anvendelse på andre aspekter i tilfælde af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn, f.eks. kompetencereglerne for retten i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, og anerkendelses- og fuldbyrdelsesbestemmelserne for andre kendelser afsagt af den pågældende ret."

⁴ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 2.

Artikel 2

Definitioner

1. I denne forordning forstås ved:

- (...**a**) "(...) **ret**": alle (...) myndigheder i (...) **en** medlemsstat(...) med kompetence i spørgsmål, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde
- (...)
- (...**b**) "afgørelse": **en afgørelse⁵ truffet af en ret i en medlemsstat, herunder** en kendelse eller dom (...) **om** skilsmisse, separation (...) **eller** omstødelse (...) **af ægteskab eller om sager vedrørende** forældreansvar

⁵ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"I overensstemmelse med Domstolens retspraksis bør begrebet "ret" fortolkes bredt, så det ikke kun omfatter domstole, som udøver en retslig funktion, men også administrative myndigheder eller andre myndigheder, som f.eks. notarer, der i visse ægteskabssager eller sager vedrørende forældreansvar udøver kompetence. Enhver ret som defineret i denne forordning bør være bundet af de kompetenceregler, der er fastsat i denne forordning.

Enhver aftale, som godkendes af en ret efter realitetsbehandling i henhold til national lovgivning og nationale procedurer, bør anerkendes eller fuldbyrdes som en "afgørelse". Andre aftaler, som får bindende retsvirkning i domsstaten efter en formel indgriben fra en offentlig myndighed eller en anden myndighed som meddelt Kommissionen af en medlemsstat til dette formål, bør få virkning i andre medlemsstater i overensstemmelse med de specifikke bestemmelser om officielt bekræftede dokumenter og aftaler i denne forordning."

I kapitel IV anses "afgørelse" for at omfatte:

- i) en afgørelse truffet i en medlemsstat, ifølge hvilken et barn skal tilbagegives til en anden medlemsstat i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, og som skal fuldbyrdes i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor afgørelsen blev truffet**
- ii) foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger truffet af en ret, som har kompetence til at påkende sagens realitet i henhold til denne forordning, eller foranstaltninger, der er påbudt i overensstemmelse med artikel 25, stk. 4, sammenholdt med artikel 14.**

I kapitel IV anses "afgørelse" ikke for at omfatte foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger, der er truffet af en sådan ret, uden at sagsøgte forinden er blevet indkaldt, medmindre den afgørelse, som indeholder foranstaltningen, forkyndes for sagsøgte inden fuldbyrdelsen

b1) "officielt bekræftet dokument": et dokument, der er formelt udstedt eller registreret som et officielt bekræftet dokument i en medlemsstat i spørgsmål, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, og hvor den officielle bekræftelse:

- i) vedrører underskriften og dokumentets indhold og**
- ii) er foretaget af en offentlig myndighed eller en anden myndighed, som er bemyndiget⁶ hertil. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse myndigheder i overensstemmelse med artikel 81**

⁶ Begrebet "bemyndigelse", jf. litra b1), nr. ii), skal fortolkes selvstændigt i overensstemmelse med den definition af "officielt bekræftet dokument", som anvendes horisontalt i andre EU-instrumenter (f.eks. forordningen om underholdspligt, forordningen om arv eller omarbejdningen af Bruxelles I-forordningen), og i lyset af formålet med nærværende forordning.

- b2) "aftale": med henblik på kapitel IV et dokument, som ikke er et officielt bekræftet dokument, er indgået af parterne i sager, der er omfattet af denne forordning, og er registreret af en offentlig myndighed⁷ som meddelt Kommissionen af en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 81 til dette formål**
- (...c) **"domsstat": den medlemsstat, hvor en afgørelse (...) er truffet, hvor et officielt bekræftet dokument er formelt udstedt eller registreret, eller hvor en aftale er registreret**
- (...d) **"fuldbyrdsstat": den medlemsstat, hvori den truffne afgørelse, det officielt bekræftede dokument eller aftalen ønskes fuldbyrdet**

⁷ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Forordningen bør ikke tillade fri bevægelighed af rent private aftaler. Aftaler, som hverken er en afgørelse eller et officielt bekræftet dokument, men som er blevet registreret af en offentlig myndighed, bør imidlertid kunne finde anvendelse et andet sted. Sådanne offentlige myndigheder kan omfatte notarer, som registrerer aftaler, selv når de udøver et liberalt erhverv."

- (...e) "barn": enhver person under 18 år⁸
- (...f) "forældreansvar": alle de rettigheder og pligter vedrørende barnets person eller formue, som er tilkendt en fysisk eller juridisk person ved en afgørelse, eller som en sådan person har som følge af loven eller en aftale med retsvirkning, herunder forældremyndighed og samværsret
- (...g) "indehaver af forældreansvar": enhver person, institution eller andet organ, der har forældreansvar over for et barn

⁸ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Denne forordning bør gælde for alle børn op til 18 år på samme måde som Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn ("Haagerkonventionen fra 1996"), også i tilfælde, hvor børn inden denne alder har erhvervet retsevne i henhold til deres personret, f.eks. gennem frigørelse fra forældremyndighed som følge af indgåelse af ægteskab. Dette bør forhindre overlapning med Haagerkonventionen af 13. januar 2000 om international beskyttelse af voksne, som gælder fra 18 år og opefter, og samtidig forhindre huller mellem de to instrumenter. Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser ("Haagerkonventionen fra 1980") og følgelig også kapitel III i denne forordning, som supplerer anvendelsen af Haagerkonventionen fra 1980 i forbindelser mellem medlemsstaterne, bør fortsat gælde for børn op til 16 år."

- (...h) "forældremyndighed": (...) rettigheder og pligter vedrørende omsorgen for et barns person **og** særlig retten til at bestemme, hvor **barnet** (...) skal bo⁹
- (...i) "samværsret": retten til samvær med barnet, herunder retten til at bringe barnet til et andet sted end dets sædvanlige opholdssted for et begrænset tidsrum
- (...j) "ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse": (...) fjernelse eller tilbageholdelse af et **barn**:
- (...i) når denne strider mod en forældremyndighed, som er tilkendt ved en afgørelse, eller som består som følge af loven eller en aftale, der har retsvirkning i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før fjernelsen eller tilbageholdelsen, og
 - (...ii) når denne forældremyndighed faktisk blev udøvet, i fællesskab eller alene, da fjernelsen eller tilbageholdelsen fandt sted, eller ville være blevet udøvet, hvis ikke fjernelsen eller tilbageholdelsen var sket.

2. I artikel [3, 6, 10a, 12, 12a, 31/47e, 42/47q, 59, 72 og 80] erstattes begrebet "nationalitet" for så vidt angår Irland og Det Forenede Kongerige med begrebet "domicil" og har samme betydning som i disse medlemsstaters retssystemer.

⁹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"I denne forordning bør en person anses for at have "forældremyndighed", når en indehaver af forældreansvar ikke i henhold til en afgørelse eller som følge af loven eller en aftale, der har retsvirkning i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor et barn har sit sædvanlige opholdssted, kan bestemme, hvor barnet skal bo, uden samtykke fra den pågældende, uanset hvilke begreber der anvendes i national lovgivning. I nogle systemer, som anvender begreberne "forældremyndighed" og "samvær", kan den forælder, som ikke har forældremyndigheden, faktisk fortsat have et vigtigt ansvar for beslutninger angående barnet, som er mere vidtrækkende end selve samværsretten."

KAPITEL II
KOMPETENCE I ÆGTESKABSSAGER
OG I SAGER VEDRØRENDE FORÆLDREANSVAR

AFDELING 1

SKILSMISSE, SEPARATION OG OMSTØDELSE AF ÆGTESKAB

Artikel 3

Generel kompetence

(...) Kompetencen til at træffe afgørelse i sager vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab ligger hos (...) **retterne** i den medlemsstat

a) på hvis område

i) ægtefællerne har deres sædvanlige opholdssted(...)

ii) ægtefællerne havde deres sidste sædvanlige opholdssted, for så vidt en af dem stadig opholder sig dér (...)

iii) sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted(...)

iv) en af ægtefællerne, i tilfælde af fælles begæring, har sit sædvanlige opholdssted (...)

v) sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst et år umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen, eller

vi) sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst seks måneder umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen og er statsborger i den pågældende medlemsstat (...), **eller**

b) hvis nationalitet begge ægtefæller har (...).

(...)

Artikel 4

Modkrav

Den (...) **ret**, ved hvilken en sag verserer i medfør af artikel 3, er også kompetent til at behandle et modkrav, for så vidt dette falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.

Artikel 5

Ændring af separation til skilsmisse

(...) **En ret** i en medlemsstat, der har truffet afgørelse om separation, er også kompetent til at ændre en sådan separation til skilsmisse, såfremt lovgivningen i den pågældende medlemsstat giver hjemmel hertil, jf. dog artikel 3.

Artikel 6

Anden kompetence

1. Hvis ingen (...) **ret** i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 3, 4 og 5, afgøres spørgsmålet om kompetence i hver enkelt medlemsstat efter statens egen lovgivning, **jf. dog stk. 2.**
2. (...) **En ægtefælle**,
 - a) (...) som har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område, eller
 - b) (...) som er statsborger i en medlemsstat, (...)

kan kun sagsøges i en anden medlemsstat i medfør af artikel 3, 4 og 5.

3. En statsborger i en medlemsstat, der har sit sædvanlige opholdssted på (...) en anden medlemsstats område, kan i lighed med denne (...) stats egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder i denne (...) stat, over for en sagsøgt, der ikke har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område, og som ikke (...) er statsborger i en medlemsstat.

AFDELING 2
FORÆLDREANSVAR

Artikel 7

Generel kompetence

1. Kompetence til at træffe afgørelse i sager vedrørende forældreansvar over for et barn ligger hos (...) **retterne** i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted **på det tidspunkt, hvor sagen anlægges**.

2. Stk. 1 finder anvendelse med forbehold af artikel 8-10a.

Artikel 8

Fortsat kompetence i forbindelse med samværsret

1. Når et barn lovligt flytter fra én medlemsstat til en anden og får nyt sædvanligt opholdssted dér, bevarer (...) **retterne** i den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, i tre måneder efter flytningen **som en undtagelse fra artikel 7** kompetencen til at ændre en afgørelse om samværsret, der er truffet i den pågældende medlemsstat, inden barnet flyttede, såfremt den person, der blev tilkendt samværsret ved den pågældende afgørelse, fortsat har sit sædvanlige opholdssted i den medlemsstat, hvor barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis den i stk. 1 omhandlede person har accepteret kompetencen for (...) **retterne** i den medlemsstat, hvor barnet har fået sit nye sædvanlige opholdssted, ved at give møde for disse (...) **retter** uden at bestride deres kompetence.

Artikel 9

Kompetence i sager om **ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn (...)**¹⁰

I tilfælde af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af (...) et barn bevarer (...) **retterne** i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, deres kompetence, indtil barnet har fået sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, **jf. dog artikel 10a**, og

- a) hver forældremyndighedsindehavende person, institution eller anden myndighed har affundet sig med fjernelsen eller tilbageholdelsen, eller
- b) barnet har boet i denne anden medlemsstat i et tidsrum af mindst ét år, efter at den forældremyndighedsindehavende person, institution eller anden myndighed har fået eller burde have fået kendskab til barnets opholdssted, og barnet er faldet til i sine nye omgivelser, forudsat at en af følgende betingelser er opfyldt:
 - i) der er ikke inden et år efter, at indehaveren af forældremyndigheden har fået eller burde have fået kendskab til barnets opholdssted, fremsat nogen anmodning om tilbagegivelse over for de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvortil barnet er fjernet, eller hvor det tilbageholdes

¹⁰ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"I sager om ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn, og uden at det berører et eventuelt værnetingsvalg i henhold til denne forordning, bør retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, bevare deres kompetence, indtil der er fastslået et nyt sædvanligt opholdssted i en anden medlemsstat, og visse specifikke betingelser er opfyldt. Medlemsstater, som har samlet kompetencer, bør overveje at give den ret, som behandler anmodningen om tilbagegivelse i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, mulighed for også at udøve den kompetence, som parterne har aftalt eller accepteret i henhold til denne forordning, i sager vedrørende forældreansvar, når parternes aftale blev indgået i løbet af den pågældende tilbagegivelsessag. Sådanne aftaler bør indeholde aftaler om både tilbagegivelse og ikketilbagegivelse af barnet. Hvis der indgås aftale om ikketilbagegivelse, bør barnet forblive i den medlemsstat, hvor det har sit nye sædvanlige opholdssted, og kompetencen med hensyn til eventuelle fremtidige sager om forældremyndighed der bør afgøres på grundlag af barnets nye sædvanlige opholdssted."

- ii) indehaveren af forældremyndigheden har trukket sin anmodning om tilbagegivelse tilbage, og der er ikke indgivet en ny anmodning inden for det tidsrum, der er omhandlet i nr. i)
- iii) der er **af en ret i en medlemsstat** givet afslag på den anmodning om tilbagegivelse, som indehaveren af forældremyndigheden har indgivet, af andre grunde end dem, der er fastsat i artikel 13, **stk. 1, litra b), eller artikel 13, stk. 2**, i Haagerkonventionen fra 1980, **og denne afgørelse ikke længere er genstand for ordinær appel**
- iv) **der ikke er anlagt sag som omhandlet i artikel 26a, stk. 3 og 5, ved (...) en ret (...)** i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse (...)
- v) der er af (...) **retterne** i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, truffet en afgørelse om **forældremyndighed**, som ikke indebærer tilbagegivelse af barnet.

Artikel 10a

Valg af værneting (...) ¹¹¹²¹³

¹¹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Spørgsmål om underholdspligt er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, da de allerede er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 4/2009. Ud over retterne for det sted, hvor sagsøgte eller den bidragsberettigede har sit sædvanlige opholdssted, bør de retter, der er kompetente efter nærværende forordning i ægteskabssager, generelt have kompetence til at afgøre sager om accessorisk underholdspligt over for ægtefælle eller tidligere ægtefælle i medfør af artikel 3, litra c), i nævnte forordning. De retter, der er kompetente efter nærværende forordning i sager vedrørende forældreansvar, bør generelt have kompetence til at afgøre sager om accessorisk underholdspligt over for børn i medfør af artikel 3, litra d), i nævnte forordning."

¹² Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"På særlige betingelser, der er fastsat i denne forordning, kan kompetencen i sager vedrørende forældreansvar også fastlægges i en medlemsstat, hvor sager om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab er i gang mellem forældre, eller i en anden medlemsstat, som et barn har en væsentlig tilknytning til, og som parterne enten er blevet enige om på forhånd senest på det tidspunkt, hvor sagen anlægges, eller udtrykkelig har accepteret i løbet af sagen, såfremt lovgivningen i den pågældende medlemsstat giver hjemmel hertil, selv om barnet ikke har sit sædvanlige opholdssted i denne medlemsstat, forudsat at udøvelse af sådan kompetence er til barnets bedste.

I henhold til Domstolens retspraksis bør enhver, bortset fra forældrene, som ifølge national lovgivning er part i den af forældrene anlagte sag, anses for at være part i sagen med henblik på denne forordning, og den indsigelse, som denne part har gjort over for det valg af ret, som barnets forældre har foretaget efter det tidspunkt, hvor sagens anlægges, bør derfor være til hinder for anerkendelsen af, at alle parter i sagen har accepteret aftalen om værneting på dette tidspunkt."

¹³ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Inden retten udøver sin kompetence på grundlag af en værnetingsaftale eller accept, bør retten undersøge, om denne aftale eller accept var baseret på de berørte parter frie og informerede valg og ikke var en følge af, at den ene part udnytter den anden parts vanskelige situation eller svage stilling. Accepten af kompetence under sagen bør registreres af retten i overensstemmelse med national lovgivning og nationale procedurer."

(...)

1. Retterne i en medlemsstat har (...)kompetence i (...) **sager** vedrørende forældreansvar, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) barnet har en væsentlig tilknytning til den pågældende medlemsstat, bl.a. i kraft af at **mindst** en af indehaverne af forældreansvar har sit sædvanlige opholdssted i medlemsstaten, eller at **barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted der, eller** at barnet er statsborger i medlemsstaten (...)
- b) (...) parterne (...) i sagen **samt enhver anden indehaver af forældreansvar**
 - i) **er på egen hånd blevet enige om kompetencen** senest på det tidspunkt, hvor sagen anlægges, eller (...)
 - ii) **har udtrykkeligt accepteret kompetencen i løbet af sagen, og retten har sikret sig, at alle parterne er orienteret om deres ret til ikke at acceptere kompetencen, og**
- c) **udøvelsen af kompetencen** er til barnets bedste.

1a. En aftale om værneting som omhandlet i stk. 1, litra b), skal være affattet skriftligt, dateres og undertegnes af de berørte parter eller være inkluderet i retsbogen i henhold til national lovgivning og nationale procedurer. Med "skriftligt" sidestilles enhver elektronisk meddelelse, som varigt dokumenterer aftalen. Personer, som bliver part i sagen efter sagens anlæggelse, kan udtrykke deres accept efter sagens anlæggelse. Foreligger der ikke en indsigelse, betragtes deres accept som stiltiende.

2. **Medmindre parterne har aftalt andet**, ophører kompetencen i medfør af stk. (...)1, så snart
- a) **afgørelsen i sagen ikke længere kan anfægtes ved en ordinær appel, eller**
 - b) **sagen er (...) afsluttet af anden grund.**

(...)

3. **Kompetencen i medfør af stk. 1, litra b), nr. ii), er eksklusiv.**

Artikel 11

Kompetence baseret på et **barns** (...) aktuelle opholdssted¹⁴

1. Hvis et **barns** (...) sædvanlige opholdssted ikke kan fastslås, og kompetencen ikke kan afgøres på grundlag af artikel 10a, ligger kompetencen hos (...) **retterne** i den medlemsstat, hvor barnet befinder sig.
2. (...) **Kompetencen i medfør af** stk. 1 finder også anvendelse på flygtningebørn og børn, der er internationalt fordrevne på grund af uroligheder i (...) **den medlemsstat, hvor de har deres sædvanlige opholdssted.**

¹⁴ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Hvis et barns sædvanlige opholdssted ikke kan fastslås, og kompetencen heller ikke kan afgøres på grundlag af en værnetingsaftale, bør kompetencen ligge hos retterne i den medlemsstat, hvor barnet befinder sig. Denne regel om aktuelt opholdssted bør også finde anvendelse på flygtningebørn og børn, der er internationalt fordrevne på grund af uroligheder i den medlemsstat, hvor de har deres sædvanlige opholdssted. I lyset af nærværende forordning sammenholdt med artikel 52, stk. 2, i Haagerkonventionen fra 1996 bør denne kompetenceregulering imidlertid kun finde anvendelse på børn, der havde deres sædvanlige opholdssted i en medlemsstat før fordrivelsen. Hvis barnets sædvanlige opholdssted før fordrivelsen var i et tredjeland, bør kompetencereglen i Haagerkonventionen fra 1996 om flygtningebørn og børn, der er internationalt fordrevne, finde anvendelse."

Artikel (...) 12

Overførsel af **kompetence** til en **ret i en anden** medlemsstat (...) ¹⁵

1. (...) **Under særlige omstændigheder kan en ret** i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, **på anmodning af en part eller af egen drift**, hvis (...) **den** finder, at (...) **en ret** i en anden medlemsstat, som barnet har særlig tilknytning til, er bedre egnet til (...) **at vurdere** barnets bedste (...) **i den pågældende sag**, udsætte sagen eller (...) **en specifik del** heraf og(...):

- a) **fastsætte en tidsfrist for en eller flere af** parterne til at (...) **underrette retten** i den pågældende anden medlemsstat (...) **om den verserende sag og muligheden for at overføre kompetencen og indgive en anmodning ved den pågældende ret** eller
- b) anmode en (...) **ret** i en anden medlemsstat om at erklære sig kompetent i henhold til stk. (...) **2**.

(...)

¹⁵ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Under særlige omstændigheder er retten i den medlemsstat, hvor et barn har sit sædvanlige opholdssted, måske ikke den mest hensigtsmæssige ret til at behandle en sag. Som en undtagelse og på visse betingelser bør den kompetente ret have mulighed for, men ikke pligt til, at overføre sin kompetence i en bestemt sag til en ret i en anden medlemsstat, hvis denne ret er bedre egnet til at vurdere barnets bedste i den pågældende sag. I henhold til Domstolens retspraksis bør en ret i en medlemsstat kun henvise sager vedrørende forældreansvar til en ret i en anden medlemsstat, som det berørte barn har "særlig tilknytning" til, for hvilken de afgørende elementer er opregnet udtømmende i denne forordning.

Den kompetente ret bør kun fremsætte anmodning til retten i en anden medlemsstat, hvis dens tidligere afgørelse om at udsætte sagen og anmode om overførsel af kompetence er endelig, såfremt denne afgørelse kan appelleres i henhold til den nationale lovgivning."

2. Retten i den anden medlemsstat kan, hvis dette på grund af sagens særlige omstændigheder er til barnets bedste, erklære sig kompetent inden for seks uger efter, at

- a) sagen er anlagt i medfør af stk. 1, litra a), eller**
- b) anmodningen er modtaget i medfør af stk. 1, litra b).**

Den anden ret, ved hvilken sagen er anlagt, eller som er blevet anmodet om at erklære sig kompetent, underretter straks den ret, ved hvilken sagen først er anlagt. Hvis den accepterer, erklærer den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, sig inkompetent.

3. Hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, ikke fra retten i en anden medlemsstat har modtaget en erklæring om, at denne er kompetent, syv uger efter

- a) den tidsfrist, der er fastsat for parterne til at indgive en anmodning til en ret i en anden medlemsstat i henhold til stk. 1, litra a), er udløbet, eller**
- b) at den pågældende ret har modtaget anmodningen i henhold til stk. 1, litra b),**

fortsætter den med at udøve sin kompetence.

4. Barnet anses for at have en særlig tilknytning til en medlemsstat som omhandlet i stk. 1:

- a) hvis barnet har fået sit sædvanlige opholdssted i den pågældende medlemsstat, efter at sagen er anlagt ved den i stk. 1 omhandlede (...) ret**
- b) hvis barnet tidligere havde sit sædvanlige opholdssted i den pågældende medlemsstat (...)**
- c) hvis **barnet** er statsborger i den pågældende **medlemsstat** (...)**
- d) hvis en indehaver af forældreansvar har sit sædvanlige opholdssted i den pågældende medlemsstat, eller**
- e) hvis barnets formue befinder sig i den pågældende medlemsstat, og sagen vedrører foranstaltninger til beskyttelse af barnet i tilknytning til forvaltning eller bevarelse af denne formue eller disponering herover.**

5. Hvis rettens enekompetence er fastslået i henhold til artikel 10a, kan den pågældende ret ikke overføre kompetencen til retten i en anden medlemsstat.

Artikel 12a

Anmodning om overførsel af kompetence fra en medlemsstat, der ikke er kompetent¹⁶

- 1. Under særlige omstændigheder og med forbehold af artikel 9 kan en ret i en medlemsstat, der ikke er kompetent i henhold til denne forordning, men som et barn har særlig tilknytning til i henhold til artikel 12, stk. 4, anmode om overførsel af kompetence fra retten i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, hvis den finder, at den er bedre egnet til at vurdere barnets bedste i den pågældende sag.**
- 2. Den ret, som anmodningen indgives til, kan, hvis den finder, at dette på grund af sagens særlige omstændigheder er til barnets bedste, inden for seks uger efter, at anmodningen er modtaget, acceptere at overføre sin kompetence og underretter straks den anmodende ret herom. Den anmodende ret kan kun udøve kompetence, hvis anmodningen er accepteret inden for denne tidsfrist.**

¹⁶ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"En ret i en medlemsstat, der ikke er kompetent i henhold til denne forordning, men som har en særlig tilknytning til barnet i henhold til denne forordning, bør under særlige omstændigheder og under hensyntagen til barnets bedste i den pågældende sag ligeledes kunne anmode om overførsel af kompetence fra den kompetente ret i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted. Dette bør imidlertid ikke være tilladt i tilfælde af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn. Det bør være op til den nationale lovgivning i den medlemsstat, som anmodningen indgives til, at udpege denne særlige kompetente ret.

Uanset om anmodningen fremsættes af en ret, der ønsker at overføre sin kompetence, eller en ret, der ønsker at opnå kompetence, bør en overførsel af kompetence kun have virkning for den pågældende sag, hvori den finder sted. Når den sag, hvor der blev anmodet om overførsel af kompetence, og denne blev accepteret, er afsluttet, bør overførslen ikke medføre virkning for fremtidige sager."

Artikel 13

Anden kompetence

Har ingen (...) **ret** i en medlemsstat kompetence i medfør af artikel 7-11, afgøres spørgsmålet om kompetence i hver enkelt medlemsstat efter medlemsstatens egen lovgivning¹⁷.

Artikel (...)14

Foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger i **hastetilfælde**¹⁸

¹⁷ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Udtrykket "medlemsstatens egen lovgivning" bør omfatte internationale instrumenter, der er i kraft i den pågældende medlemsstat."

¹⁸ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Denne forordning bør ikke være til hinder for, at retterne i en medlemsstat, der ikke har kompetence til at påkende sagens realitet, i hastetilfælde kan anvende foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger over for barnets person eller formue, der befinder sig i denne medlemsstat. Disse foranstaltninger bør ikke anerkendes eller fuldbyrdes i andre medlemsstater i henhold til denne forordning bortset fra foranstaltninger, der træffes for at mindske risikoen som omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), i Haagerkonventionen fra 1980.

Foranstaltninger med henblik på at mindske denne risiko bør forblive i kraft, indtil en ret i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, har truffet de foranstaltninger, som den finder passende.

I det omfang beskyttelsen af barnets bedste kræver det, bør retten direkte eller via centralmyndighederne meddele retten i den medlemsstat, som har kompetence til at påkende sagens realitet i henhold til denne forordning, hvilke foranstaltninger der er blevet truffet. Manglende meddelelse herom bør imidlertid ikke i sig selv være grund til ikke at anerkende foranstaltningen.

En ret, der kun har kompetence vedrørende foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger, bør, hvis den får forelagt en anmodning vedrørende sagens realitet, af egen drift erklære sig inkompetent."

1. I hastetilfælde har **retterne** i en medlemsstat (...), også **selv om en (...) ret i en anden medlemsstat har kompetence til at påkende sagens realitet**, kompetence til at træffe foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger, **som måtte være til rådighed i medfør af den pågældende medlemsstats lovgivning** med hensyn til (...):

a) et barn, som befinder sig i den pågældende medlemsstat, eller

b) formue, der tilhører et barn, og som befinder sig i den pågældende medlemsstat.

2. Såfremt beskyttelsen af barnets bedste kræver det, underretter den (...) **ret**, der har truffet (...) **disse foranstaltninger, straks retten eller den kompetente myndighed** i den medlemsstat, der er kompetent **i medfør af artikel 7 i denne forordning, eller, hvis det er relevant, enhver ret i en medlemsstat, som har kompetence** til at påkende sagens realitet i henhold til denne forordning, enten direkte **i medfør af artikel 67a** eller via de centralmyndigheder, der er udpeget i medfør af artikel 60.

3. Foranstaltninger, der er bragt i anvendelse i medfør af stk. 1, ophører med at gælde, så snart (...) **retten** i den medlemsstat, som har kompetence til at påkende sagens realitet i henhold til denne forordning, har truffet de foranstaltninger, den finder relevante.

Såfremt det er relevant, kan den pågældende ret enten direkte i medfør af artikel 67a eller via de centralmyndigheder, der er udpeget i medfør af artikel 60, underrette den ret, der har truffet foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger, om sin afgørelse.

Artikel 16

Bispørgsmål¹⁹

- 1. Hvis afgørelsen af en sag, der ikke hører ind under denne forordnings anvendelsesområde, ved (...) en ret i en medlemsstat afhænger af afgørelsen af et bispørgsmål (...) vedrørende forældreansvar, kan en ret i denne medlemsstat afgøre dette spørgsmål i forbindelse med sagen, selv hvis den ikke har kompetence i henhold til denne forordning.**
- 2. Enhver afgørelse i overensstemmelse med stk. 1 har kun virkning i den sag, hvor den blev truffet.**

¹⁹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Hvis afgørelsen af en sag ved en ret i en medlemsstat, som ikke har kompetence i henhold til denne forordning, afhænger af afgørelsen af et bispørgsmål inden for denne forordnings anvendelsesområde, bør retterne i denne medlemsstat ikke af denne forordning forhindres i at tage stilling til spørgsmålet. Hvis sagens genstand f.eks. er en arvesagstvist, hvori et barn er involveret, og der skal udpeges en procesværgen til at repræsentere barnet i sagen, bør den medlemsstat, der har kompetence i arvesagstvisten, derfor have mulighed for at udpege en værgen i den sag, der er indbragt for retten, uanset om retten har kompetence i forbindelse med sager vedrørende forældreansvar i henhold til denne forordning. En sådan afgørelse bør alene have virkning i den sag, hvor den blev truffet.

Hvis gyldigheden af en retlig handling, der foretages eller skal foretages på vegne af et barn i en arvesag ved en ret i en medlemsstat, kræver en rets tilladelse eller godkendelse, bør den pågældende medlemsstat have mulighed for at afgøre, om den skal tillade eller godkende en sådan retlig handling, selv hvis den ikke har kompetence i henhold til denne forordning. Begrebet "retlig handling" bør for eksempel omfatte accept eller afvisning af arv eller en aftale mellem parterne om uddeling eller fordeling af boet."

3. Hvis gyldigheden af en retlig handling, der foretages eller skal foretages på vegne af et barn i en arvesag ved en ret i en medlemsstat, kræver en rets tilladelse eller godkendelse, kan en ret i denne medlemsstat afgøre, om den skal tillade eller godkende en sådan retlig handling, selv hvis den ikke har kompetence i henhold til denne forordning.

4. Artikel 14, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

AFDELING 3

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 15

En sags anlæggelse ved retten²⁰

²⁰ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Denne forordning fastsætter, hvornår en sag anses for anlagt ved retten i denne forordning. I lyset af de to forskellige ordninger, der findes i medlemsstaterne, som kræver, at det indledende processkrift enten først forkyndes for sagsøgte eller først indleveres til retten, bør det være tilstrækkeligt, at det første skridt i henhold til national lovgivning er taget, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at tage eventuelle skridt, der kræves af vedkommende i henhold til national ret for at få iværksat det andet skridt.

Under hensyntagen til den stigende betydning af mægling og andre former for alternativ tvistbilæggelse, også i retssager, i overensstemmelse med Domstolens retspraksis bør en sag også anses for anlagt ved en ret på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument er indleveret til retten i sager, hvor sagsbehandlingen i mellemtiden er blevet suspenderet med henblik på at finde en mindelig løsning på anmodning fra den sagsøger, der indleverede dem, uden at det indledende processkrift i sagen endnu er blevet forkyndt for sagsøgte, og uden at denne part har haft kendskab til sagen eller på nogen måde har deltaget i den, forudsat at sagsøgeren ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af vedkommende for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte.

I tilfælde af litispændens bør den dato, på hvilken en obligatorisk forligsprocedure er indledt ved en national forligsmyndighed, i henhold til Domstolens retspraksis anses for det tidspunkt, hvor en sag anses for anlagt ved en "ret"."

En sag anses for anlagt ved en ret:

- a) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøgeren ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af vedkommende, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte
- b) hvis det pågældende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor det modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøgeren ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af vedkommende, for at få dokumentet indleveret til retten, eller
- c) **hvis retten indleder sagen af egen drift, på det tidspunkt, hvor retten træffer afgørelse om at indlede sagen, eller, når en sådan afgørelse ikke er påkrævet, på det tidspunkt, hvor sagen registreres af retten.**

Artikel 17

Prøvelse af kompetence²¹

Anlægges der ved (...) **en ret** i en medlemsstat en sag, som den pågældende ret ikke har kompetence til at påkende **for så vidt angår sagens realitet** i henhold til denne forordning, og som (...) **en ret** i en anden medlemsstat har kompetence (...) til at påkende **for så vidt angår sagens realitet** i henhold til denne forordning, erklærer retten sig af egen drift inkompetent.

²¹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"En ret i en medlemsstat, hvor der anlægges en sag, som den pågældende ret ikke har kompetence til at påkende for så vidt angår sagens realitet i henhold til denne forordning, og som en ret i en anden medlemsstat har kompetence til at påkende for så vidt angår sagens realitet i henhold til denne forordning, bør af egen drift erklære sig inkompetent. Denne ret bør imidlertid have skønsbeføjelse til at anmode om en overførsel af kompetence i medfør af denne forordning, men ikke pligt hertil."

Artikel 18

Prøvelse af sagens antagelse til påkendelse

1. Såfremt en sagsøgt, der har sit sædvanlige opholdssted i en anden stat end den medlemsstat, hvor sagen er anlagt, ikke giver møde, udsætter den kompetente ret sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument i så god tid, at vedkommende har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.
2. Artikel 19 i forordning (EF) nr. 1393/2007 anvendes i stedet for stk. 1 i nærværende artikel, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal fremsendes fra én medlemsstat til en anden i medfør af nævnte forordning.
3. Finder forordning (EF) nr. 1393/2007 ikke anvendelse, anvendes artikel 15 i Haagerkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skal fremsendes til udlandet i medfør af nævnte konvention.

Artikel 19

Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav²²

1. Såfremt der (...) **anlægges** sag vedrørende skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab mellem de samme parter ved (...) **retter** i forskellige medlemsstater, udsætter enhver anden (...) **ret** end den, ved hvilken der først er anlagt sag, af egen drift sagen, indtil denne (...) **rets** kompetence er fastslået.

2. Såfremt der (...) **anlægges** sag vedrørende forældreansvar over for et barn, som har samme genstand og hviler på samme grundlag, ved (...) **retter** i forskellige medlemsstater, udsætter enhver anden (...) **ret** end den, ved hvilken der først er anlagt sag, af egen drift sagen, indtil denne (...) **rets** kompetence er fastslået. **Dette gælder ikke, hvis en af retterne alene er kompetent i medfør af artikel 14.**

3. Når det er fastslået, at den (...) **ret**, ved hvilken der først er anlagt sag, er kompetent, erklærer enhver anden (...) **ret** sig inkompetent til fordel for den (...) **første**.

Den part, der (...) **anlagde** sag ved en enhver anden (...) **ret**, kan i så fald fremsætte sit krav for den (...) **ret**, ved hvilken der først blev anlagt sag.

4. Når en sag anlægges ved en ret i en medlemsstat, som er tillagt enekompetence ved accept af kompetence omhandlet i artikel 10a, skal enhver ret i en anden medlemsstat udsætte sagen, indtil den ret, hvor sagen er anlagt på grundlag af accepten, erklærer, at den ikke har kompetence i henhold til accepten.

5. Når og i det omfang den ret, der er accepteret, har fastslået enekompetence i henhold til accepten, erklærer enhver ret i en anden medlemsstat sig inkompetent til fordel for denne ret.

²² Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 20.

Artikel 20

Et barns ret til at give udtryk for sine synspunkter²³

1. (...) **Retterne** i medlemsstaterne skal (...) i **henhold til national lovgivning og nationale procedurer**²⁴, når de udøver deres kompetence i henhold til afdeling 2 i dette kapitel, **give et barn**, der er i stand til at udføre sine egne synspunkter (...), **en** reel og faktisk mulighed for at udtrykke (...) **sine synspunkter (...) enten direkte eller via en repræsentant eller et passende organ.**
2. **Hvis retten, i henhold til national lovgivning og nationale procedurer giver et barn mulighed for at udtrykke sine synspunkter i overensstemmelse med nærværende artikel skal** (...) retten tillægge (...) **barnets** synspunkter passende vægt i overensstemmelse med vedkommendes alder og modenhed (...).

²³ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Sager vedrørende forældreansvar, der er omfattet af denne forordning, og om tilbagegivelse efter Haagerkonventionen fra 1980 bør give et barn, der er omfattet af denne sag, og som er i stand til at danne sine egne synspunkter, en reel og faktisk mulighed for at udtrykke sine synspunkter i overensstemmelse med Domstolens retspraksis som et grundlæggende princip, og når barnets bedste vurderes, bør der lægges vægt på disse synspunkter. Ved anvendelsen af denne forordning spiller barnets mulighed for frit at udtrykke sine synspunkter i overensstemmelse med artikel 24, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og i lyset af artikel 12 i FN's konvention om barnets rettigheder en vigtig rolle. Spørgsmålet om, hvem der skal høre barnet, og hvordan barnet høres, bør forordningen dog lade den nationale lovgivning og nationale procedurer i medlemsstaterne afgøre. Denne forordning tager således ikke sigte på at fastsætte, om barnet bør høres personligt af en dommer eller af en specialuddannet ekspert, som efterfølgende rapporterer til retten, eller om barnet bør høres i en retssal eller et andet sted eller ved andre midler. Hertil kommer, at selv om barnet har ret til at blive hørt, kan høring af barnet ikke udgøre en absolut forpligtelse, men skal vurderes under hensyntagen til barnets bedste, f.eks. i sager, der involverer aftaler mellem parterne."

²⁴ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 32.

KAPITEL III
INTERNATIONALE BØRNEBORTFØRELSER²⁵

Artikel 21

Tilbagegivelse af et barn i henhold til Haagerkonventionen fra 1980

Når en person, institution eller anden myndighed, som fremsætter påstand om krænkelse af forældremyndigheden, **enten direkte eller med bistand fra en centralmyndighed** anmoder retten i en medlemsstat om at træffe afgørelse på grundlag af Haagerkonventionen (...) fra **1980** med henblik på at opnå tilbagegivelse af et barn **under 16 år**, som ulovligt er blevet fjernet til eller ulovligt tilbageholdes i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, finder artikel (...) **21a-26a og kapitel VI anvendelse og supplerer Haagerkonventionen fra 1980.**

²⁵ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Med henblik på at afslutte tilbagegivelsessager i henhold til Haagerkonventionen fra 1980 hurtigst muligt bør medlemsstaterne i overensstemmelse med deres nationale domstolssystem overveje at samle kompetencen i forbindelse med sådanne sager ved et så begrænset antal retter som muligt. Kompetencen i børnebortførelsessager kan samles ved én ret for hele landet eller ved et begrænset antal retter ved at anvende for eksempel antallet af appelretter som udgangspunkt og samle kompetencen i internationale børnebortførelsessager ved én førsteinstansret inden for hver appelrets distrikt."

Artikel 21a

Centralmyndighedernes modtagelse og behandling af anmodninger

1. Den anmodede centralmyndighed fremmer sagen hurtigt ved behandling af en anmodning på grundlag af Haagerkonventionen fra 1980, der er omhandlet i artikel 21.
2. Hvis centralmyndigheden i den anmodede medlemsstat modtager en anmodning omhandlet i artikel 21, bekræfter den modtagelsen senest fem arbejdsdage efter datoen for modtagelsen af anmodningen. Den underretter uden unødigt ophold centralmyndigheden i den anmodende medlemsstat eller sagsøgeren alt efter omstændighederne om, hvilke indledende skridt der er eller vil blive taget for at behandle anmodningen, og den kan anmode om eventuelle yderligere nødvendige dokumenter og oplysninger.

(...)

Artikel 23

Hurtige retslige procedurer (...)²⁶

²⁶ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Retterne i hver instans bør træffe deres afgørelse inden for seks uger, medmindre særlige omstændigheder gør dette umuligt. At der anvendes metoder til alternativ tvistbilæggelse, bør ikke som sådan anses for en særlig omstændighed, der giver mulighed for at overskride tidsfristen. Der kan imidlertid opstå særlige omstændigheder under anvendelsen af disse metoder eller som følge heraf. For en ret i første instans bør tidsfristen løbe fra det tidspunkt, hvor sagen anlægges ved retten. For en ret i højere instans bør den løbe fra det tidspunkt, hvor alle nødvendige proceduremæssige skridt er taget. Afhængigt af det pågældende retssystem kan sådanne skridt omfatte appelskriftets forkyndelse til sagsøgte enten i den medlemsstat, hvor retten er beliggende, eller i en anden medlemsstat, fremsendelse af sagen og appelskriftet til appelretten i medlemsstater, hvor sagen skal indgives til den ret, hvis afgørelse appelleres, eller en begæring fra en part om afholdelse af et retsmøde, hvis en sådan begæring er påkrævet i henhold til national lovgivning. Medlemsstaterne bør også overveje at begrænse antallet af appelmuligheder for en afgørelse, der godkender eller giver afslag på tilbagegivelse af et barn i henhold til Haagerkonventionen fra 1980 om børnebortførelser, til én.

1. En ret, til hvilken der er indgivet den i artikel 21 nævnte anmodning om tilbagegivelse af et barn, fremmer sagen hurtigt under anvendelse af de hurtigste procedurer, der er til rådighed efter national lovgivning.

2. Uden at dette berører (...) **stk. 1**, træffer **en ret i første** instans sin afgørelse senest seks uger efter (...), **den** er (...) **anlagt**, medmindre særlige omstændigheder gør dette umuligt.

(...)

3. Medmindre særlige omstændigheder gør det umuligt, træffer en ret i højere instans afgørelse senest seks uger efter, at alle de nødvendige proceduremæssige skridt er taget, og retten er i stand til at behandle appellen enten på et retsmøde eller på anden måde.

Artikel 23a

Alternativ tvistbilæggelse²⁷

Retten opfordrer så hurtigt som muligt og på et hvilket som helst tidspunkt under sagen enten direkte eller, hvis den finder det hensigtsmæssigt, med bistand fra centralmyndighederne parterne til at overveje, hvorvidt de er villige til at deltage i mægling eller andre metoder til alternativ tvistbilæggelse, medmindre dette ikke er til barnets bedste, det ikke er hensigtsmæssigt i den pågældende sag, eller det ville forsinke sagen unødigt.

Artikel 24

(...) Et barns ret (...) til at udtrykke sine synspunkter i tilbagegivelsessager

(...) Artikel 20 i denne forordning finder også anvendelse i tilbagegivelsessager i henhold til Haagerkonventionen fra 1980.

²⁷ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"I alle sager om børn, navnlig i sager om internationale børnebortførelser, bør retter overveje muligheden for at nå frem til en løsning gennem mægling og andre egnede midler, om nødvendigt bistået af eksisterende netværk og støttestrukturer for mægling i tvister om forældreansvar på tværs af grænser. Denne indsats bør imidlertid ikke unødigt forlænge en tilbagegivelsessag i henhold til Haagerkonventionen fra 1980. Desuden vil mægling ikke altid være hensigtsmæssig, især i sager om vold i hjemmet.

Hvis forældrene i løbet af tilbagegivelsessagen i henhold til Haagerkonventionen fra 1980 bliver enige om, at barnet skal tilbagegives eller ikke skal tilbagegives, men også om andre spørgsmål om forældreansvar, bør denne forordning under visse omstændigheder gøre det muligt for dem at aftale, at den ret, hvor sagen er anlagt i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, bør have kompetence til at give deres aftale bindende retsvirkning enten ved at indarbejde den i en afgørelse, godkende den eller anvende enhver anden form, der er fastsat i national lovgivning og nationale procedurer. Medlemsstater, som har samlet kompetencer, bør derfor overveje at give den ret, som behandler tilbagegivelsessagen i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, mulighed for også at udøve den kompetence, som parterne har aftalt i henhold til denne forordning, i sager vedrørende forældreansvar, når parternes aftale blev indgået i løbet af den pågældende tilbagegivelsessag."

Artikel 25

Procedure for tilbagegivelse af et barn²⁸

²⁸ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Retten i den medlemsstat, som et barn ulovligt er blevet fjernet til, eller hvor barnet ulovligt tilbageholdes, bør kunne give afslag på tilbagegivelse i konkrete, behørigt begrundede tilfælde som tilladt i Haagerkonventionen fra 1980. Forinden bør retten overveje, om der er etableret eller kan etableres passende sikrende foranstaltninger for at fjerne eventuelle risici for barnets bedste, som kunne forhindre tilbagegivelse i henhold til artikel 13, stk. 1, litra b), i Haagerkonventionen fra 1980.

Hvis en ret overvejer at give afslag på tilbagegivelse af et barn alene på grundlag af artikel 13, stk. 1, litra b), i Haagerkonventionen fra 1980, bør den ikke afslå at tilbagegive barnet, hvis enten den part, der anmoder om tilbagegivelse af barnet, godtgør over for retten, eller det på anden måde godtgøres over for retten, at der er truffet passende foranstaltninger til at sikre beskyttelsen af barnet efter dets tilbagegivelse. Eksempler på sådanne foranstaltninger kunne være en retskendelse fra den pågældende medlemsstat, der forbyder sagsøgeren at nærme sig barnet, en foreløbig, herunder sikrende, foranstaltning fra den pågældende medlemsstats side, der giver barnet mulighed for at blive hos den forælder, der har bortført barnet, og som er den primære omsorgsperson, indtil der i den pågældende medlemsstat er truffet en afgørelse om forældremyndigheden efter tilbagegivelsen, eller påvisning af tilgængelige lægefaciliteter for et barn med behov for behandling. Hvilken type foranstaltning der er passende i den pågældende sag, bør afhænge af den konkrete risiko, som barnet må forventes at blive udsat for ved tilbagegivelse uden sådanne foranstaltninger. Den ret, der skal fastslå, om der er truffet passende foranstaltninger, bør primært henholde sig til parterne og, hvis det er nødvendigt og hensigtsmæssigt, anmode om bistand fra centralmyndighederne eller et netværk af dommere, navnlig i Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område og det internationale Haagnetværk af dommere.

Derudover kan retten i passende sager påbyde foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger, der er nødvendige i henhold til denne forordning, for at minimere risikoen for, at tilbagegivelsen vil udsætte barnet for fysisk eller psykologisk skade, hvilket ellers ville medføre et afslag på tilbagegivelsen. Sådanne foreløbige foranstaltninger og deres bevægelighed bør ikke forsinke tilbagegivelsessagen under Haagerkonventionen eller undergrave afgrænsningen af kompetence mellem den ret, hvor tilbagegivelsessagen er anlagt i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, og den ret, der har kompetence vedrørende realiteten i forbindelse med forældreansvar i henhold til denne forordning. Retten bør om nødvendigt høre retten eller de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, med bistand fra centralmyndighederne eller et netværk af dommere, navnlig i Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område og det internationale Haagnetværk af dommere. Disse foranstaltninger bør anerkendes og fuldbyrdes i alle andre medlemsstater, herunder i de medlemsstater, der har kompetence i henhold til denne forordning, indtil en kompetent ret i den pågældende medlemsstat har truffet de foranstaltninger, den finder hensigtsmæssige. Sådanne foranstaltninger kan for eksempel omfatte, at barnet fortsat bør bo hos den primære omsorgsperson, eller hvordan kontakt med barnet bør foregå efter tilbagegivelsen, indtil retten der, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, har truffet de foranstaltninger, som den finder passende. Dette bør ikke berøre nogen foranstaltning eller afgørelse, der træffes af retten på det sædvanlige opholdssted efter barnets tilbagegivelse."

1. En ret kan ikke afslå at tilbagegive et barn, **medmindre den person, der anmoder om tilbagegivelse af barnet, har haft mulighed for at blive hørt.**

1a. Retten kan på et hvilket som helst tidspunkt under sagen i henhold til artikel 14 undersøge, om kontakten mellem barnet og den person, der anmoder om tilbagegivelse af barnet, bør sikres under hensyntagen til barnets bedste.

2. Hvis en ret overvejer at give afslag på tilbagegivelse af et barn alene på grundlag af (...) artikel 13, **stk. 1, litra b), i Haagerkonventionen fra 1980, kan den ikke afslå at tilbagegive barnet, hvis (...) den part, der anmoder om tilbagegivelse af barnet, ved fremlæggelse af tilstrækkelig dokumentation godtgør over for retten, eller det på anden måde godtgøres over for retten**, at der er truffet passende foranstaltninger til at sikre beskyttelse af barnet efter dets tilbagegivelse.

3. (...) **Med henblik på stk. 2 kan** retten (...) **kommunikere** med de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, enten direkte **i overensstemmelse med artikel 67a** eller med bistand fra centralmyndighederne (...).

4. **Retten kan, hvis den finder det hensigtsmæssigt, ved en afgørelse om tilbagegivelse af barnet, (...) træffe foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger i overensstemmelse med artikel (...)14 i denne forordning (...)med henblik på at beskytte barnet fra den alvorlige risiko, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), i Haagerkonventionen fra 1980, forudsat at en undersøgelse og iværksættelse af sådanne foranstaltninger ikke vil forsinke tilbagegivelsessagen unødigt.**

(...)

5. (...) En afgørelse om tilbagegivelse af barnet **kan erklæres** for foreløbigt eksigibel uanset en eventuel appel (...), **hvis det af hensyn til barnets bedste er påkrævet, at barnet tilbagegives inden appelafgørelsen.**²⁹

(...)

Artikel 25a

Fuldbordelse af afgørelser om tilbagegivelse af et barn

1. En myndighed, der er kompetent til fuldbordelse, og til hvilken en anmodning om fuldbordelse af en afgørelse om tilbagegivelse af et barn til en anden medlemsstat indgives, fremmer sagen hurtigt ved behandling af anmodningen.
2. Hvis afgørelsen ikke blev fuldbordet inden for seks uger efter, at fuldbordelsesproceduren blev indledt, har den part, der anmoder om fuldbordelse eller centralmyndigheden i fuldbordelsesstaten ret til at anmode om en begrundelse for forsinkelsen fra fuldbordelsesmyndigheden.

(...)

²⁹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"National lovgivning kan angive, hvilken ret der kan erklære afgørelsen for foreløbigt eksigibel".

Artikel 26a

Procedure efter et afslag på tilbagegivelse af et barn i henhold til artikel 13, stk. 1, litra b), og stk. 2, i Haagerkonventionen fra 1980³⁰

³⁰ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Hvis retten i den medlemsstat, som et barn ulovligt er blevet fjernet til, eller hvor barnet ulovligt tilbageholdes, beslutter at afslå tilbagegivelse af barnet i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, bør den i sin afgørelse henvise udtrykkeligt til de relevante artikler i Haagerkonventionen fra 1980, som afslaget var baseret på. Uanset om en sådan afgørelse om afslag er endelig eller stadig kan appelleres, kan den dog erstattes af en senere afgørelse truffet i en sag om forældremyndighed af retten i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse. Under denne sag bør alle omstændighederne undersøges grundigt under hensyntagen til barnets bedste og herunder, men ikke begrænset til, forældrenes adfærd. Indebærer den deraf følgende afgørelse om realiteten i forbindelse med forældremyndigheden, at barnet skal gives tilbage, bør dette ske, uden at der må kræves nogen særlig procedure for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen i nogen anden medlemsstat.

Den ret, der afslår at tilbagegive barnet, bør af egen drift udstede en attest under anvendelse af den relevante formular i denne forordning. Formålet med denne attest er at orientere parterne om muligheden for at anlægge sag for en ret i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, inden for tre måneder efter meddelelsen om afgørelsen om afslag på tilbagegivelse af barnet tillige med anmodninger vedrørende realiteten i forbindelse med forældremyndigheden. Attesten orienterer også om, at enhver afgørelse i en sådan sag, der medfører tilbagegivelse af barnet, er eksigibel i enhver anden medlemsstat i overensstemmelse med denne forordning.

Hvis sagen om realiteten i forbindelse med forældremyndigheden allerede verserer i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, på det tidspunkt, hvor en ret, der behandler en anmodning om tilbagegivelse i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, afslår at tilbagegive barnet alene på grundlag af artikel 13, stk. 1, litra b), eller artikel 13, stk. 2, i Haagerkonventionen fra 1980, bør den ret, der afslog at tilbagegive barnet, også fremsende et eksemplar af sin afgørelse, den relevante attest og en udskrift af retsbogen eller et resumé eller referat af retsmødet samt andre dokumenter, som den anser for relevante, til den ret, der behandler sagen om forældremyndigheden. Udtrykket "andre dokumenter, som den anser for relevante" bør vedrøre andre dokumenter, som indeholder oplysninger, der kan have betydning for afgørelsen af sagen om forældremyndighed, hvis disse oplysninger ikke allerede er indeholdt i selve afgørelsen om afslag på tilbagegivelse.

Hvis der endnu ikke verserer nogen sag om realiteten i forbindelse med forældremyndigheden i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, og en part anlægger sag for en ret i den pågældende medlemsstat efter modtagelsen af oplysningerne fra den ret, der afslog at tilbagegive barnet, bør den pågældende part til den ret, der behandler anmodningen om forældremyndigheden, fremsende et eksemplar af afgørelsen om ikke at tilbagegive barnet i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, den relevante attest og en udskrift af retsbogen eller et resumé eller referat af retsmødet. Dette er ikke til hinder for, at den ret, hvor sagen er anlagt, anmoder om yderligere dokumenter, den anser for relevante, og som indeholder oplysninger, der kan have betydning for afgørelsen af sagen om forældremyndigheden, hvis de pågældende oplysninger ikke allerede er indeholdt i selve afgørelsen om afslag på tilbagegivelse."

- 1. Denne artikel finder anvendelse, hvis en afgørelse om afslag på tilbagegivelse af et barn til en anden medlemsstat alene er baseret på artikel 13, stk. 1, litra b), eller stk. 2, i Haagerkonventionen fra 1980.**

- 2. Den ret, der træffer den i stk. 1 omhandlede afgørelse, udsteder af egen drift en attest ved anvendelse af formularen i bilag [X]. Attesten udfærdiges og udstedes på det sprog, som afgørelsen er affattet på. Attesten kan også udstedes på et andet af Den Europæiske Unions officielle sprog, som en part har anmodet om. Dette skaber ingen forpligtelse for den ret, der udsteder attesten, til at forelægge en oversættelse eller translitteration af [det relevante indhold].**

- 3. Hvis der på det tidspunkt, hvor retten træffer en afgørelse omhandlet i stk. 1, allerede er anlagt sag for en ret i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, med henblik på at undersøge realiteten i forbindelse med forældremyndigheden, sender retten, hvis den er bekendt med denne sag, senest en måned efter datoen for den i stk. 1 omhandlede afgørelse enten direkte eller via centralmyndighederne følgende dokumenter til retten i den pågældende medlemsstat:**
 - a) et eksemplar af sin afgørelse**
 - b) den attest, som er udstedt i henhold til stk. 2, og**
 - c) hvis det er relevant, en udskrift af retsbogen eller et resumé eller referat af retsmøderne og andre dokumenter, som den anser for relevante.**

- 4. Retten i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, kan om nødvendigt kræve, at en part i overensstemmelse med artikel 69 forelægger en oversættelse eller translitteration af afgørelsen og ethvert andet dokument, der er vedhæftet attesten i overensstemmelse med stk. 3, litra c).**

5. Hvis en af parterne i andre end de i stk. 3 omhandlede sager inden for tre måneder efter meddelelsen af en afgørelse omhandlet i stk. 1 anlægger sag for en ret i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, fremsendes følgende dokumenter til retten af den pågældende part, således at retten kan undersøge realiteten i forbindelse med forældremyndigheden³¹:

- a) et eksemplar af afgørelsen**
- b) den attest, som er udstedt i henhold til stk. 2, og**
- c) hvis det er relevant, en udskrift af retsbogen eller et resumé eller referat af retsmøderne ved den ret, som afslog at tilbagegive barnet.**

6. På trods af en afgørelse om ikketilbagegivelse omhandlet i stk. 1 kan enhver afgørelse om realiteten i forbindelse med forældremyndigheden, som følger af en sag omhandlet i stk. 3 og 5, og som medfører tilbagegivelse af barnet, fuldbyrdes i en anden medlemsstat i overensstemmelse med kapitel IV i denne forordning.

³¹ Jf. artikel 471, stk. 4, hvorefter den attest, der udløser tilsidesættelsesmekanismen, "kun udstedes, hvis retten i sin afgørelse har taget hensyn til de grunde og forhold, som dannede grundlag for den forudgående afgørelse, der blev truffet i en anden medlemsstat i medfør af artikel 13, stk. 1, litra b), eller stk. 2, i Haagerkonventionen fra 1980".

KAPITEL IV

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

AFDELING 1

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Underafdeling 1

Anerkendelse

Artikel 27

Anerkendelse af afgørelser³²

³² Der tilføjes to betragtninger, der kan affattes således:

- B1) "Gensidig tillid i retsplejen i Unionen berettiger princippet om, at afgørelser i ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar truffet i en medlemsstat bør anerkendes i alle medlemsstater uden behov for nogen anerkendelsesprocedure. Når de kompetente myndigheder i den anmodede medlemsstat stilles over for en afgørelse truffet i en anden medlemsstat om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, der ikke længere kan anfægtes i domsstaten, bør de navnlig anerkende afgørelsen som følge af loven, uden at der kræves nogen særlig procedure, og ajourføre deres civilstandsregister i overensstemmelse hermed. Som i den nugældende forordning overlades det til den nationale lovgivning, om disse grunde kan gøres gældende af en part eller *ex officio* i henhold til national lovgivning. Dette er ikke til hinder for, at en berettiget part i henhold til denne forordning kan anmode om en afgørelse, som fastslår, at der ikke er grund til at afslå anerkendelse som omhandlet i denne forordning. Det bør være den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor en sådan anmodning fremsættes, der afgør, hvem der kan betragtes som en berettiget part med ret til at fremsætte en sådan anmodning."
- B2) "Anerkendelse af en afgørelse bør afslås, hvis der er en eller flere grunde til at afslå anerkendelse i henhold til denne forordning. De i denne forordning anførte grunde til at afslå anerkendelse er udtømmende, og grunde, som ikke nævnes her, f.eks. en overtrædelse af litispændsreglen, kan ikke påberåbes som grund til afslag. I sager vedrørende forældreansvar træder en senere afgørelse altid i stedet for en tidligere afgørelse med virkning for fremtiden, i det omfang de er uforenelige. Hvad angår et barns mulighed for at udtrykke sine synspunkter, kan anerkendelse af en afgørelse ikke afslås alene med den begrundelse, at retten i domsstaten anvendte en anden metode til at høre barnet, end en ret i anerkendelsesmedlemsstaten ville anvende, fordi det bør være retten i domsstaten, der træffer afgørelse om den rette metode.

Selv om det ifølge Domstolens retspraksis ikke er et krav i artikel 24 i chartret om grundlæggende rettigheder samt denne forordning, at retten i domsstaten i alle sager indhenter et barns synspunkter ved hjælp af en høring, og at denne ret dermed beholder en vis skønsmargen, fastsætter retspraksis også, at når retten beslutter at give mulighed for, at barnet kan høres, skal retten under hensyntagen til barnets bedste og omstændighederne i hver enkel sag træffe alle egnede foranstaltninger til afholdelse af en sådan høring for at sikre effektiviteten af disse bestemmelser og for at give barnet en reel og effektiv mulighed for at udtrykke sine synspunkter. Retten i domsstaten bør i videst muligt omfang og altid under hensyntagen til barnets bedste anvende alle midler, som den råder over i henhold til national lovgivning, og de særlige instrumenter inden for det internationale retlige samarbejde, herunder i givet fald de i forordning (EF) nr. 1206/2001 fastsatte.

Den medlemsstat, hvor anerkendelse søges, bør ikke afslå anerkendelse, såfremt en af undtagelserne fra denne særlige grund til afslag finder anvendelse som tilladt i henhold til denne forordning. Virkningen af disse undtagelser er, at en ret i fuldbyrdsstaten ikke må nægte at fuldbyrde en afgørelse alene med den begrundelse, at barnet ikke gives mulighed for at udtrykke sine synspunkter, under hensyntagen til barnets bedste, hvis sagen kun vedrører barnets formue, og forudsat, at sådan en mulighed ikke er påkrævet i lyset af sagens genstand, eller hvis der findes vægtige grunde, navnlig i betragtning af sagens hastende karakter. Sådanne vægtige grunde kan for eksempel være til stede, hvis der er overhængende fare for barnets fysiske eller psykologiske integritet eller liv, og en yderligere forsinkelse kan indebære, at denne fare bliver til virkelighed."

1. Afgørelser, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en **særlig** procedure.
2. Navnlig kræves ingen **særlig** procedure til ajourføring af en medlemsstats civilstandsregister på grundlag af en afgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab, der er truffet i en anden medlemsstat, når den pågældende afgørelse ikke længere kan gøres til genstand for appel i henhold til sidstnævnte medlemsstats lovgivning, jf. dog stk. 3.
3. Enhver berettiget part kan **i overensstemmelse med procedurerne i artikel 42/47q-45/47r og, hvis det er relevant, artikel 5 i dette kapitel og kapitel VI**, fremsætte anmodning om en afgørelse, som fastslår, at der ikke er grund til at afslå anerkendelse som omhandlet i artikel 37 og 38. (...)

4. Den stedlige kompetence for den ret, som hver enkelt medlemsstat giver Kommissionen meddelelse om i overensstemmelse med artikel 81, fastlægges i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor en sag i henhold til stk. 3 anlægges.

5. Hvis anerkendelse af en afgørelse rejses som bispørgsmål ved (...) en ret i en medlemsstat, kan denne (...) ret træffe afgørelse i spørgsmålet.

Artikel 28

Dokumenter, der skal (...) forelægges med henblik på anerkendelse

1. En part, der i en medlemsstat ønsker at påberåbe sig en afgørelse truffet i en anden medlemsstat, skal (...) forelægge følgende:

- a) en kopi af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for godtgørelse af dens ægthed, og
- b) den relevante attest, som er udstedt i henhold til artikel (...) 36a.

2. Den **ret eller den kompetente** myndighed³³, ved hvilken en afgørelse truffet i en anden medlemsstat påberåbes, kan om nødvendigt kræve, at den part, der påberåber sig den, i overensstemmelse med artikel 69 (...) forelægger **en oversættelse eller en translitteration** af [det relevante indhold]³⁴ af attesten nævnt i stk. 1, litra b).

³³ Her er "myndighed" alene, som normalt er omfattet af definitionen af "ret", ikke tilstrækkeligt, fordi denne bestemmelse også omfatter en myndighed, der ikke træffer afgørelse i sager i henhold til denne forordning.

³⁴ Udtrykket "det relevante indhold" vil blive udskiftet med henvisninger til de relevante rubriknumre på den relevante attest.

3. Den ret eller den kompetente myndighed, ved hvilken en afgørelse truffet i en anden medlemsstat påberåbes, kan kræve, at parten forelægger en **oversættelse eller en translitteration i henhold til artikel 69** af afgørelsen (...) **tillige med en oversættelse eller en translitteration** af [det relevante indhold] af attesten (...), hvis den ikke kan fortsætte behandlingen uden en sådan oversættelse **eller translitteration**.

Artikel 28a

Manglende dokumenter

1. Såfremt de i artikel 28, stk. 1, omhandlede dokumenter ikke forelægges, kan retten eller den kompetente myndighed fastsætte en frist for forelæggelse heraf, anerkende tilsvarende dokumenter eller, såfremt den anser, at den har tilstrækkelige oplysninger, fritage for kravet om en sådan forelæggelse.
2. Såfremt retten eller den kompetente myndighed kræver det, skal der forelægges en oversættelse eller en translitteration i henhold til artikel 69 af de pågældende tilsvarende dokumenter.

Artikel 29

Udsættelse af en sag

Den (...) **ret**, ved hvilken en afgørelse truffet i en anden medlemsstat påberåbes, kan udsætte (...) en sag helt eller delvis, (...) **hvis**:

- a) afgørelsen (...) i domsstaten **er anfægtet ved (...) ordinær appel, eller**
- b) hvis der for en afgørelse er fremsat en anmodning om at få fastslået, at der ikke findes grunde til at afslå anerkendelse som omhandlet i artikel 37 og 38, eller om at få fastslået, at anerkendelse skal afslås på basis af en af disse grunde (...).

(...)

Underafdeling 2

Eksigibilitet og fuldbyrdelse

Artikel 30

Eksigible afgørelser

1. En i en medlemsstat truffet afgørelse (...) i sager vedrørende forældreansvar (...), som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, kan fuldbyrdes i de andre medlemsstater, uden at der kræves en erklæring om eksigibilitet³⁵.
2. Hvad angår fuldbyrdelse i en anden medlemsstat af en afgørelse om samværsret, kan retten i domsstaten, uanset en eventuel appel, erklære den for foreløbigt eksigibel (...).

(Artikel 31 flyttet til artikel 31/47e)

(Artikel 32 flyttet til artikel 32/47f)

³⁵ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Ydermere retfærdiggør målet om at gøre sager på tværs af grænser, som vedrører børn, mindre tidskrævende og dyre, afskaffelse af erklæringer om eksigibilitet – hvilket omfatter registrering med henblik på fuldbyrdelse – forud for fuldbyrdelse i fuldbyrdelsesstaten for alle afgørelser i sager vedrørende forældreansvar. Mens forordning (EF) nr. 2201/2003 kun afskaffede dette krav for visse afgørelser om samværsret og visse afgørelser om tilbagegivelse af et barn, afskaffer nærværende forordning det nu for fuldbyrdelse af alle afgørelser på tværs af grænser i sager vedrørende forældreansvar, samtidig med at den bevarer en endnu mere gunstig behandling af visse afgørelser om samværsret og visse afgørelser om tilbagegivelse af et barn. Som følge heraf og med forbehold af bestemmelserne i nærværende forordning bør afgørelser truffet af retten i enhver anden medlemsstat behandles, som om de var truffet i fuldbyrdelsesstaten."

Artikel (...)33

Dokumenter, der skal (...) **forelægges** (...) med henblik på fuldbyrdelse

1. (...) **For** i en medlemsstat **at få** fuldbyrdet en afgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat (...), **skal den part, der søger fuldbyrdelse, forelægge den myndighed, der har fuldbyrdelseskompetence:**

- a) en kopi af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for godtgørelse af dens ægthed, og
- b) den relevante attest, som er udstedt i henhold til artikel (...) **36a** (...).

2. **For** i en medlemsstat **at få** fuldbyrdet en afgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, om pålæggelse af foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, forelægger den part, der søger fuldbyrdelse, følgende for den myndighed, der har fuldbyrdelseskompetence:

- a) en kopi af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for godtgørelse af dens ægthed,
- b) den relevante attest, som er udstedt i henhold til artikel 36a, og som attesterer, at afgørelsen er eksigibel i domsstaten, og at retten i domsstaten:
 - i) har kompetence med hensyn til sagens realitet eller
 - ii) har pålagt disse foranstaltninger i henhold til artikel 25, stk. 4, sammenholdt med artikel 14, og

c) **bevis for forkyndelse af afgørelsen, hvis retsmidlet blev pålagt, uden at sagsøgte forinden var blevet indkaldt**³⁶.

3. Den (...) **myndighed**, der er **kompetent med hensyn til fuldbyrdelse**, kan om nødvendigt pålægge den (...) part, der søger fuldbyrdelse, at forelægge **en oversættelse eller en translitteration** i henhold til artikel 69 (...) af [det relevante indhold] af den attest, som præciserer den forpligtelse, der skal fuldbyrdes.

³⁶ Der tilføjes en betragtning, der er inspireret af betragtning 32 og 33 i Bruxelles Ia-forordningen:

"Når foreløbige, herunder sikrende, retsmidler pålægges af en ret, der har kompetence med hensyn til sagens realitet, bør deres frie bevægelighed sikres inden for rammerne af denne forordning. Foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som en sådan ret har pålagt, uden at sagsøgte forinden er blevet indkaldt, bør imidlertid ikke anerkendes og fuldbyrdes inden for rammerne af denne forordning, medmindre den afgørelse, der indeholder retsmidlet, er blevet forkyndt for sagsøgte forud for fuldbyrdelsen. Dette bør ikke være til hinder for anerkendelse og fuldbyrdelse af sådanne retsmidler i henhold til national lovgivning.

Når foreløbige, herunder sikrende, retsmidler pålægges af en ret i en medlemsstat, der ikke har kompetence med hensyn til sagens realitet, bør deres bevægelighed inden for rammerne af denne forordning begrænses til foranstaltninger, der træffes i internationale børnebortførelsessager, og som tager sigte på at minimere den risiko, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), i Haagerkonventionen fra 1980. Disse foranstaltninger bør finde anvendelse, indtil en ret i en medlemsstat, som har kompetence med hensyn til sagens realitet i henhold til denne forordning, har truffet de foranstaltninger, som den finder hensigtsmæssige."

4. Den (...) **myndighed**, der er **kompetent med hensyn til fuldbyrdelse**, kan pålægge den (...) part, der søger fuldbyrdelse, at forelægge en oversættelse eller **en translitteration i henhold til artikel 69** af afgørelsen (...), hvis den ikke kan fortsætte behandlingen uden en sådan oversættelse eller translitteration.

(Artikel 34 flyttet til artikel 34/47i)

(Artikel 35 flyttet til artikel 35/47j)

(Artikel 36 flyttet til artikel 36/47k)

Underafdeling 3

Attest

Artikel 36a

Udstedelse af attest

1. Retten i domsstaten som meddelt til Kommissionen i henhold til artikel 81 skal på anmodning af en part udstede en attest for:

- a) en afgørelse i ægteskabssager ved brug af formularen i bilag I
- b) en afgørelse i sager vedrørende forældreansvar ved brug af formularen i bilag II
- c) afgørelser om tilbagegivelse i medfør af Haagerkonventionen fra 1980 ved brug af formularen i bilag [X].

2. Attesten udfærdiges og udstedes på det sprog, som afgørelsen er affattet på. Attesten kan også udstedes på et andet af Den Europæiske Unions officielle sprog, som parten har anmodet om. Dette skaber ingen forpligtelse for den ret, der udsteder attesten, til at forelægge en oversættelse eller en translitteration af [det relevante indhold].
3. Anfægtelse af udstedelse af en attest tages ikke til følge.

Artikel 36b

Berigtigelse af attest

1. Retten i en domsstat som meddelt til Kommissionen i henhold til artikel 81 skal efter anmodning og kan af egen drift berigtige en attest, såfremt der som følge af en materiel fejl eller undladelse er uoverensstemmelse mellem den afgørelse, der skal fuldbyrdes, og attesten.
2. Domsstatens lovgivning finder anvendelse på proceduren for berigtigelse af attesten.

Underafdeling (...)4

Nægtelse af anerkendelse eller fuldbyrdelse

(...)

Artikel 37³⁷

Grunde **til afslag** på (...)anerkendelse (...) **af** afgørelser i ægteskabssager

(...) **Anerkendelse** af en afgørelse om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab afslås:

- a) såfremt anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til (...)
- b) såfremt sagsøgte er dømt som udebleven, og det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at sagsøgte utvetydigt har accepteret afgørelsen (...)
- c) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der er truffet i en sag mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller
- d) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der tidligere er truffet i en sag mellem de samme parter i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, og denne tidligere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

³⁷ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 32.

Artikel 38³⁸

Grunde **til afslag** på (...)anerkendelse (...) **af** afgørelser i sager vedrørende forældreansvar

1. (...) **Anerkendelse** af en afgørelse om forældreansvar afslås:
 - a) såfremt anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, under hensyntagen til barnets bedste (...)
 - b) såfremt en person er dømt som udebleven, og det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for den pågældende i så god tid og på en sådan måde, at denne har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre det fastslås, at vedkommende utvetydigt har accepteret afgørelsen (...)
 - c) på anmodning af en person, der gør gældende, at afgørelsen krænker vedkommendes forældreansvar, såfremt afgørelsen er truffet, uden at vedkommende har haft mulighed for at blive hørt³⁹ (...)
 - d) såfremt **og i det omfang** den er uforenelig⁴⁰ med en afgørelse vedrørende forældreansvar, der senere er truffet i den medlemsstat, hvor anerkendelse påberåbes (...)
 - e) såfremt **og i det omfang** den er uforenelig med en afgørelse vedrørende forældreansvar, der senere er truffet i en anden medlemsstat eller i det tredjeland, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, forudsat at denne senere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, hvor anerkendelse (...) **påberåbes, eller**

³⁸ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 32.

³⁹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Uden at det berører Unionens andre instrumenter kan retten, såfremt det ikke er muligt at høre en part eller et barn personligt, og såfremt de tekniske hjælpemidler er tilgængelige, overveje at afholde en høring ved videokonference eller enhver anden kommunikationsteknologi, medmindre brug af en sådan teknologi ikke ville være passende i forhold til en retfærdig behandling af sagen på grund af sagens særlige omstændigheder."

⁴⁰ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 32.

- f) såfremt den i artikel 65 angivne procedure ikke er blevet fulgt.
2. (...) Anerkendelse af en afgørelse i sager vedrørende forældreansvar kan afslås, hvis den blev truffet, uden at et barn, der er i stand til at danne sine egne synspunkter, har fået mulighed for at udtrykke sine synspunkter i henhold til artikel 20^{41,42}, medmindre:⁴³
- a) sagen kun vedrørte barnets formue, og forudsat at sådan en mulighed ikke var påkrævet i lyset af sagens genstand, eller
- b) der var vægtige grunde, navnlig i betragtning af sagens hastende karakter.⁴⁴

⁴¹ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 32.

⁴² Attesten bør indeholde et afkrydsningsfelt, som angiver, om barnet har fået mulighed for at udtrykke sine synspunkter og, hvis barnet ikke har fået denne mulighed, bør årsagerne hertil forklares i fri tekst, hvis det er relevant.

⁴³ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes som betragtning 21 i den nuværende Bruxelles Ia-forordning:

"Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, officielt bekræftede dokumenter og aftaler, der afsiges i en medlemsstat, bør baseres på princippet om gensidig tillid. Derfor bør grundene til ikke at anerkende afgørelser begrænses til et minimum i lyset af denne forordnings underliggende mål, som er at lette anerkendelse og fuldbyrdelse og effektivt varetage barnets bedste."

⁴⁴ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 32.

Artikel 39

Procedure for afslag på anerkendelse

1. De i artikel (...) **42/47q**-(...) **45/47r** fastsatte procedurer og i givet fald afdeling (...) **5 i dette kapitel** og kapitel VI finder tilsvarende anvendelse på en anmodning om afslag på anerkendelse.
2. **Den stedlige kompetence for den ret, som hver enkelt medlemsstat giver Kommissionen meddelelse om i overensstemmelse med artikel 81, fastlægges i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor en sag om ikkeanerkendelse anlægges.**

(...)

Artikel 40

Grunde til afslag på fuldbyrdelse af afgørelser i sager vedrørende forældreansvar

(...) **Med forbehold af artikel 36/47k, stk. 6, afslås fuldbyrdelse af en afgørelse i sager vedrørende forældreansvar, hvis en af grundene til afslag på anerkendelse nævnt i artikel 38 konstateres.**⁴⁵

⁴⁵ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Det er national lovgivning, der skal afgøre, om de grunde til afslag på anerkendelse, der er angivet i denne forordning, bør behandles *ex officio* eller efter anmodning. Derfor bør den samme behandling være mulig i forbindelse med afslag på fuldbyrdelse."

AFDELING 2

BESTEMMELSER OM ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF VISSE PRIVILEGEREDE AFGØRELSER

Artikel 47a

Anvendelsesområde

- 1. Denne afdeling finder anvendelse på følgende afgørelser, hvis de er attesteret i domsstaten i henhold til artikel 47l:**
 - a) afgørelser, for så vidt som de giver samværsret, og**
 - b) afgørelser i medfør af artikel 26a, stk. 6, for så vidt de indebærer tilbagegivelse af barnet.**

- 2. Bestemmelserne i denne afdeling er ikke til hinder for, at en part kan søge anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse som omhandlet i stk. 1 i overensstemmelse med bestemmelserne om anerkendelse og fuldbyrdelse i afdeling 1.**

Underafdeling 1

Anerkendelse

Artikel 47b

Anerkendelse

- 1. En afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, truffet i en medlemsstat anerkendes i de øvrige medlemsstater uden krav om særlig procedure og uden mulighed for at modsætte sig anerkendelse, medmindre og i det omfang den anses for at være uforenelig⁴⁶ med en afgørelse som omhandlet i artikel 47n.**
- 2. En part, der i en medlemsstat ønsker at påberåbe sig en afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, truffet i en anden medlemsstat, skal fremlægge følgende:**
 - a) en kopi af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for godtgørelse af dens ægthed, og**
 - b) den relevante attest, som er udstedt i henhold til artikel 471.**
- 2. Artikel 28, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.**

⁴⁶ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 32.

Artikel 47c

Udsættelse af en sag

Den ret, ved hvilken en afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, der er truffet i en anden medlemsstat, påberåbes, kan udsætte en sag helt eller delvis, hvis:

- a) der er indgivet en anmodning, hvori der påberåbes uforenelighed⁴⁷ med en afgørelse som omhandlet i artikel 47n, eller
- b) den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, i henhold til artikel 47m har anmodet om inddragelse af den attest, der er udstedt i henhold til artikel 47l.

Underafdeling 2

Eksigibilitet og fuldbyrdelse

Artikel 47d

Eksigible afgørelser

1. En afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, der er truffet i en medlemsstat, og som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, er eksigibel i henhold til denne afdeling i de øvrige medlemsstater uden krav om en erklæring om eksigibilitet.
2. Med henblik på fuldbyrdelse i en anden medlemsstat af en afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, litra a), kan retterne i domsstaten, uanset en eventuel appel, erklære afgørelsen for foreløbigt eksigibel.

⁴⁷ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 32.

Artikel 47h

Dokumenter, der skal forelægges med henblik på fuldbyrdelse

1. Med henblik på fuldbyrdelse i en medlemsstat af en afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, der er truffet i en anden medlemsstat, skal den part, der søger fuldbyrdelse, forelægge den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse:
 - a) en kopi af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser for godtgørelse af dens ægthed, og
 - b) den relevante attest, som er udstedt i henhold til artikel 471.
2. Med henblik på fuldbyrdelse i en medlemsstat af en afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, litra a), der er truffet i en anden medlemsstat, kan den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, om nødvendigt kræve, at ansøger forelægger en oversættelse eller translitteration i henhold til artikel 69 af [det relevante indhold] af den pågældende attest, som angiver den forpligtelse, der skal fuldbyrdes.

3. Med henblik på fuldbyrdelse i en medlemsstat af en afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, der er truffet i en anden medlemsstat, kan den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, kræve, at ansøger forelægger en oversættelse eller translitteration i henhold til artikel 69 af afgørelsen, hvis den ikke kan fortsætte behandlingen uden en sådan oversættelse eller translitteration.

Underafdeling 3

Attest til privilegerede afgørelser

Artikel 47I

Udstedelse af attest

1. Den ret, som har truffet en afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, skal på anmodning af en part udstede en attest for
 - a) en afgørelse, der giver samværsret, ved anvendelse af formularen i bilag III
 - b) en afgørelse om realiteten i forbindelse med forældremyndighed i medfør af artikel 26a, stk. 6, som indebærer tilbagegivelse af et barn, ved anvendelse af formularen i bilag IV.
2. Attesten udfærdiges og udstedes på det sprog, som afgørelsen er affattet på. Attesten kan også udstedes på et andet af Den Europæiske Unions officielle sprog, som en part har anmodet om. Dette skaber ingen forpligtelse for den ret, der udsteder attesten, til at forelægge en oversættelse eller translitteration af [det relevante indhold].

- 3. Retten udsteder kun attesten,**
- a) hvis alle berørte parter har haft mulighed for at blive hørt**
 - b) hvis barnet har haft mulighed for at udtrykke sine synspunkter i henhold til artikel 20⁴⁸**
 - c) når afgørelsen blev truffet som en udeblivelsesafgørelse, hvis den pågældende person fik forkyndt det indledende processkrift eller et tilsvarende dokument i tilstrækkelig god tid og på en sådan måde, at denne kunne varetage sine interesser under sagen, eller det fastslås, at den udeblivende person utvetydigt har accepteret afgørelsen.**
- 4. Med forbehold af stk. 3 må en attest for en afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, litra b), kun udstedes, hvis retten i sin afgørelse har taget hensyn til de grunde og forhold, som dannede grundlag for den forudgående afgørelse, der blev truffet i en anden medlemsstat i medfør af artikel 13, stk. 1, litra b), eller stk. 2, i Haagerkonventionen fra 1980.**
- 5. Attesten har kun virkning, i den udstrækning afgørelsen er eksigibel.**
- 6. Der er ikke andre muligheder for anfægtelse af udstedelse af en attest end de i artikel 47m anførte.**

⁴⁸ Attesten bør indeholde et afkrydsningsfelt, som angiver, om barnet har fået mulighed for at udtrykke sine synspunkter, og hvis barnet ikke har fået denne mulighed, bør årsagerne hertil forklares i fri tekst, hvis det er relevant.

Artikel 47m

Berigtigelse eller inddragelse af attest

1. Retten i domsstaten som meddelt til Kommissionen i henhold til artikel 81 skal efter anmodning og kan af egen drift berigtige en attest, såfremt der som følge af en materiel fejl eller udeladelse er uoverensstemmelse mellem afgørelsen og attesten.
2. Den i stk. 1 omhandlede ret skal efter anmodning eller af egen drift inddrage attesten, hvis den er blevet udstedt med urette, under hensyntagen til de krav, der er fastsat i artikel 47l. Artikel 47m1 finder tilsvarende anvendelse.
3. Proceduren, herunder en eventuel appel, for berigtigelse eller inddragelse af en attest følger domsstatens ret.

Artikel 47m1

Attest om manglende eller begrænset eksigibilitet

Hvis og i det omfang en afgørelse, der er attesteret i henhold til artikel 47l, ikke længere er eksigibel, eller dens eksigibilitet er blevet suspenderet eller begrænset, udstedes efter anmodning på et hvilket som helst tidspunkt til retten i domsstaten som meddelt til Kommissionen i henhold til artikel 81 en attest om den manglende eller begrænsede eksigibilitet ved anvendelse af standardformularen i bilag [Z].

Underafdeling 4

Nægtelse af anerkendelse eller fuldbyrdelse

Artikel 47n

Uforenelige afgørelser⁴⁹

Anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse som omhandlet i artikel 47a, stk. 1, afslås, hvis og i det omfang afgørelsen er uforenelig med en senere afgørelse om forældreansvar vedrørende samme barn, der er truffet

- a) i den medlemsstat, hvor anerkendelse påberåbes, eller**
- b) i en anden medlemsstat eller i det tredjeland, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, forudsat at den senere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, hvor anerkendelse påberåbes.**

⁴⁹ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 32.

Afdeling 3

Fælles bestemmelser om fuldbyrdelse

Underafdeling 1

Fuldbyrdelse⁵⁰

Artikel 31/47e

Fuldbyrdelsesprocedure

1. **Med forbehold af bestemmelserne i denne afdeling** reguleres proceduren for fuldbyrdelse af afgørelser truffet i en anden medlemsstat (...) af lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten. Uanset artikel 40, **47n, 36/47k og 47o1** fuldbyrdes en afgørelse, der er truffet i en medlemsstat, og som er eksigibel i (...) **domsstaten**, i (...) **fuldbyrdelsesstaten** på samme betingelser som en afgørelse truffet i (...) **denne** medlemsstat (...).

⁵⁰ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Da fuldbyrdelsesprocedurer kan være retslige eller udenretslige afhængigt af national lovgivning, kan "myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse," omfatte retter, fogeder og andre myndigheder som fastsat i national lovgivning. Hvis der foruden myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse, også er nævnt retter i bestemmelserne i denne forordning, bør dette dække sager, hvor et andet organ end en ret i henhold til national lovgivning er den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, men hvor visse afgørelser er forbeholdt retterne, enten fra begyndelsen eller i form af en revision af de handlinger, som den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, har foretaget. Det bør være op til den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten i fuldbyrdelsesstaten at pålægge, træffe eller foranledige, at der træffes særlige foranstaltninger i fuldbyrdelsesfasen, som f.eks. ikketvangsforanstaltninger, som måtte være til rådighed i henhold til den pågældende medlemsstats nationale lovgivning, eller tvangsforanstaltninger, som måtte være til rådighed i henhold til den pågældende ret, herunder bøder, fængselsstraf eller en fogeds afhentning af et barn."

2. En part, der søger fuldbyrdelse af en afgørelse truffet i en anden medlemsstat, er ikke forpligtet til at have en postadresse i fuldbyrdelsesstaten. Det kræves kun, at denne part har en autoriseret repræsentant i fuldbyrdelsesstaten, hvis en sådan repræsentant er obligatorisk **i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning** uanset parternes (...) nationalitet.

Artikel 32/47f

(...) **Myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse** (...)

(...) Anmodning om fuldbyrdelse fremsættes over for den (...) **myndighed**, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse i henhold til (...) lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten (...), og **som** (...) den **pågældende** medlemsstat har givet Kommissionen meddelelse om i medfør af artikel 81.

(...)

Artikel 32a/47g

Delvis fuldbyrdelse

1. En part, der anmoder om fuldbyrdelse af en afgørelse, kan anmode om delvis fuldbyrdelse af afgørelsen.
2. Såfremt der ved en afgørelse er taget stilling til flere spørgsmål, og fuldbyrdelse er blevet afslået for et eller flere af dem, er det ikke desto mindre muligt at fuldbyrde de dele af afgørelsen, som ikke er omfattet af afslaget.
3. Stk. 1 og 2 må ikke anvendes til at fuldbyrde en afgørelse om tilbagegivelse af et barn uden også at fuldbyrde eventuelle foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger, der er blevet pålagt for at minimere risikoen som omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), i Haagerkonventionen fra 1980.

(...) **Vilkår for udøvelse af samværsret**⁵¹

1. (...) **De myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse, eller** retterne i fuldbyrdelsesstaten kan fastlægge (...) vilkår for udøvelse af samværsret, hvis de nødvendige vilkår **ikke** er fastlagt eller **ikke er** angivet med tilstrækkelig præcision i afgørelsen truffet af den (...) **ret** i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, **forudsat at de væsentlige elementer i den pågældende afgørelse respekteres.**

2. De (...) vilkår, der fastlægges i henhold til (...) **stk. 1**, ophører med at finde anvendelse, (...) **når** den ret i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, træffer en senere afgørelse.

(...)

⁵¹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Med henblik på at lette fuldbyrdelse af afgørelser fra en anden medlemsstat bør myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse, eller retterne i fuldbyrdelsesstaten være berettiget til nærmere at fastlægge de praktiske omstændigheder eller juridiske vilkår, der kræves i henhold til fuldbyrdelsesstatens ret. De vilkår, der fastsættes i denne forordning, bør lette fuldbyrdelsen af en afgørelse i fuldbyrdelsesstaten, som måske ellers ikke ville kunne fuldbyrdes, fordi den er for uklar, således at den myndighed eller ret, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, kan gøre afgørelsen mere konkret og præcis. Ligeledes bør eventuelle andre vilkår med henblik på at opfylde juridiske krav i henhold til fuldbyrdelsesstatens nationale fuldbyrdelsesret som f.eks. deltagelse af en børnebeskyttelsesmyndighed eller en psykolog i fuldbyrdelsesfasen fastsættes på samme måde. Sådanne vilkår bør dog ikke påvirke eller gå videre end de afgørende elementer i afgørelsen. Endvidere bør denne forordnings beføjelse til at tilpasse foranstaltninger ikke gøre det muligt for den ret, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, at erstatte foranstaltninger, som er ukendte i retten i fuldbyrdelsesstaten, med en anderledes foranstaltning."

Artikel 35/47j

Forkyndelse af attest og afgørelse⁵²

1. Når der **begæres** fuldbyrdelse af en afgørelse truffet i en anden medlemsstat (...), forkyndes den **relevante** attest udstedt i henhold til artikel **36a eller 47I** for den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, inden den første fuldbyrdelsesforanstaltning. Attesten ledsages af afgørelsen, hvis den ikke allerede er forkyndt for den pågældende, **og, hvor det er relevant, af nærmere oplysninger om vilkårene omhandlet i artikel 34/47i, stk. 1.**
2. Hvis (...) **forkyndelse skal finde sted** i en anden medlemsstat end domsstaten, kan (...) **den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres**, anmode om en oversættelse (...) **eller translitteration af følgende:**
 - a) afgørelsen med henblik på at anfægte fuldbyrdelsen (...)
 - b) **efter omstændighederne [det relevante indhold] af attesten udstedt i medfør af artikel 47I,**

⁵² Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Med henblik på at underrette den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, om fuldbyrdelsen af en afgørelse truffet i en anden medlemsstat, bør den attest, der indføres med denne forordning, om nødvendigt ledsaget af afgørelsen forkyndes for den pågældende i rimelig tid inden den første fuldbyrdelsesforanstaltning. I denne sammenhæng bør der ved første fuldbyrdelsesforanstaltning forstås den første fuldbyrdelsesforanstaltning efter en sådan forkyndelse. I henhold til Domstolens retspraksis har den part, mod hvem fuldbyrdelse begæres, ret til effektive retsmidler, hvilket omfatter mulighed for at tage skridt til at anfægte afgørelsens eksigibilitet, inden fuldbyrdelsen reelt indledes."

hvis disse ikke er affattet på eller ledsaget af en oversættelse **eller translitteration** til enten (...) et sprog, som vedkommende forstår, eller (...) det officielle sprog i den medlemsstat, hvor vedkommende har sin sædvanlige bopæl, eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor vedkommende har sin sædvanlige bopæl.

3. Hvis der anmodes om en oversættelse (...) **eller translitteration** i henhold til (...) **stk. 2**, er sikrende foranstaltninger de eneste fuldbyrdelsesforanstaltninger, der må træffes, indtil den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, modtager oversættelsen **eller translitterationen**.

4. (...) **Stk. 2 og 3** finder ikke anvendelse, (...) **for så vidt afgørelsen og, hvis det er relevant, attesten omhandlet i stk. 1** allerede er blevet forkyndt for den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, i (...) **overensstemmelse med oversættelses- eller translitterationskravene i stk. 2.**

(...)

Underafdeling 2

Suspension af fuldbyrdelsesprocedurer og afslag på fuldbyrdelse

Artikel 36/47k

(...) Suspension og afslag⁵³

⁵³ Der tilføjes tre betragtninger, der kan affattes således:

- B1) "I sager vedrørende forældreansvar vil fuldbyrdelse altid vedrøre et barn og i mange tilfælde overdragelse af et barn til en anden person end den, som barnet bor hos på det pågældende tidspunkt, og/eller flytning af barnet til en anden medlemsstat. Det vigtigste mål bør således være at finde den rette balance sagsøgers ret til principielt at opnå gennemførelse af en afgørelse så hurtigt som muligt også i grænseoverskridende sager i Den Europæiske Union og om nødvendigt også ved anvendelse af tvangsforanstaltninger og behovet for så vidt muligt at begrænse barnets udsættelse for sådanne eventuelt traumatiserende tvangsfuldbyrdelsesforanstaltninger i sager, hvor dette ikke kan undgås. Denne vurdering bør foretages af de myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse, og retterne i hver medlemsstat i hver enkelt sag."
- B2) "Denne forordning tilsigter at skabe lige vilkår i medlemsstaterne, hvad angår grænseoverskridende fuldbyrdelse af afgørelser i sager vedrørende forældreansvar. I en række medlemsstater er sådanne afgørelser allerede eksigible, selv om de stadig kan appelleres eller allerede er appelleret. I andre medlemsstater er kun endelige afgørelser, der ikke længere kan anfægtes ved ordinær appel, eksigible. For at tage højde for hastesituationer foreskriver denne forordning derfor, at visse afgørelser i sager vedrørende forældreansvar kan erklæres for foreløbigt eksigible af retten i domsstaten, selv om de stadig kan appelleres, nemlig afgørelser, som pålægger tilbagegivelse af et barn i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, og afgørelser, der giver samværsret."
- B3) "I fuldbyrdelsesprocedurer, som vedrører børn, er det imidlertid vigtigt, at de myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse, eller retterne er i stand til at reagere hurtigt på en relevant ændring af omstændighederne, herunder anfægtelse af afgørelsen i domsstaten, afgørelsens fortabelse af eksigibilitet og hindringer eller hastesituationer, som de støder på i fuldbyrdelsesfasen. Hvis en afgørelses eksigibilitet suspenderes i domsstaten, bør fuldbyrdelsesproceduren derfor suspenderes efter anmodning eller af rettens eller myndighedens egen drift. Den myndighed eller ret, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, bør imidlertid ikke være forpligtet til aktivt at undersøge, om eksigibiliteten i mellemtiden er blevet suspenderet i domsstaten som følge af en appel eller af en anden grund, hvis der ikke er noget, der tyder på, at dette kan være tilfældet. Desuden bør fuldbyrdelse i fuldbyrdelsesstaten kunne suspenderes eller afslås på et skønsmæssigt grundlag af den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten og efter anmodning, hvis det konstateres, at en eller flere af de grunde, der er omhandlet i eller tilladt ved denne forordning, foreligger."

1. (...) **Den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten i fuldbyrdelsesmedlemsstaten skal af egen drift eller** efter anmodning fra den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, **eller, såfremt det er tilladt i henhold til national lovgivning, (...) fra det berørte barn** suspendere fuldbyrdelsesproceduren, hvis afgørelsens eksigibilitet suspenderes i domsstaten.

2. **Den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten i fuldbyrdelsesmedlemsstaten kan** efter anmodning fra den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, **eller, såfremt det er tilladt i henhold til national lovgivning, fra det berørte barn suspendere (...) fuldbyrdelsesproceduren (...) helt eller delvist af en af følgende grunde:**

a) **afgørelsen er anfægtet ved ordinær appel indgivet i domsstaten**

b) **fristen for ordinær appel som omhandlet i litra a) er endnu ikke udløbet,**

c) **der er indgivet anmodning om afslag på fuldbyrdelse baseret på artikel 40, 47n eller 47o1, eller**

d) **den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, har i henhold til artikel 47m anmodet om inddragelse af den attest, der er udstedt i henhold til artikel 47l.**

3. **Hvis den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten udsætter fuldbyrdelsesproceduren af den i stk. 2, litra b), nævnte årsag, kan den fastsætte en frist for indgivelse af appel⁵⁴.**

⁵⁴ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Hvis afgørelsen stadig kan appelleres i domsstaten, og fristen for indgivelse af ordinær appel endnu ikke er udløbet, bør den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten i fuldbyrdelsesstaten have skønsbeføjelse til at suspendere fuldbyrdelsesproceduren efter anmodning. I så fald kan den fastsætte en frist for indgivelse af appel i domsstaten for at opnå eller opretholde suspension af fuldbyrdelsesproceduren. En sådan fastsættelse af en tidsfrist bør kun have virkning for suspensionen af fuldbyrdelsesproceduren og bør ikke påvirke fristen for indgivelse af appel i henhold til domsstatens retsplejeregler."

4. "I ekstraordinære tilfælde kan den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten efter anmodning fra den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, eller, såfremt det er tilladt i henhold til national lovgivning, fra det berørte barn eller en berettiget part, som handler til barnets bedste, suspendere en fuldbyrdelsesprocedure, hvis fuldbyrdelse vil udsætte et barn for en alvorlig risiko for fysisk eller psykisk overlast som følge af midlertidige hindringer, der er opstået, efter at en afgørelse er truffet, eller som følge af andre væsentlige ændringer af omstændighederne.

Fuldbyrdelsen genoptages, så snart den alvorlige risiko for fysisk eller psykisk overlast ophører med at eksistere.

5. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 4, skal den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten, før den nægter fuldbyrdelse i henhold til stk. 6, træffe alle passende skridt⁵⁵ til at lette fuldbyrdelse i henhold til national lovgivning og nationale procedurer og til barnets bedste.

6. Hvis den alvorlige risiko omhandlet i stk. 4 er af varig karakter, kan den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten efter anmodning nægte fuldbyrdelse af afgørelsen.

⁵⁵ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"I ekstraordinære tilfælde kan den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten suspendere en fuldbyrdelsesprocedure, hvis fuldbyrdelse vil udsætte et barn for en alvorlig risiko for fysisk eller psykisk overlast som følge af midlertidige hindringer, der er opstået, efter at en afgørelse er truffet, eller som følge af andre væsentlige ændringer af omstændighederne. Fuldbyrdelsen bør genoptages, så snart den alvorlige risiko for fysisk eller psykisk overlast ophører med at eksistere. Men hvis den varer ved, bør der, før fuldbyrdelse nægtes, træffes alle passende skridt i henhold til national lovgivning og nationale procedurer til at forsøge at sikre afgørelsens gennemførelse, herunder, hvis det er relevant, med bistand fra andre relevante fagfolk som f.eks. socialarbejdere eller børnepsykologer. Navnlig bør de myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse, i henhold til national lovgivning og nationale procedurer forsøge at overvinde eventuelle hindringer forårsaget af en ændring af omstændighederne som f.eks. en tydelig indvending fra barnet, der først kommer til udtryk, efter at afgørelsen blev truffet, og som er så stærk, at det ville udgøre en alvorlig risiko for fysisk eller psykisk overlast for barnet, hvis den blev ignoreret."

Artikel 47o1

Grunde til suspension af eller afslag på fuldbyrdelse i henhold til national lovgivning⁵⁶

Grunde til suspension af eller afslag på fuldbyrdelse i henhold til fuldbyrdelsesstatens ret finder anvendelse, for så vidt de ikke er uforenelige med anvendelse af artikel 36/47k, 40 og 47n⁵⁷.

Artikel 41/47p

Kompetence for (...) myndigheder eller retter, der er kompetente med hensyn til afslag på fuldbyrdelse

1. Anmodning om afslag på fuldbyrdelse **baseret på artikel 38** fremsættes over for den ret (...), som hver medlemsstat har givet Kommissionen meddelelse om i overensstemmelse med artikel 81. **Anmodning om afslag på fuldbyrdelse baseret på andre grunde, der fastsat i eller tilladt ved denne forordning, fremsættes over for den myndighed eller ret, som hver medlemsstat har givet Kommissionen meddelelse om i overensstemmelse med artikel 81.**

⁵⁶ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Anvendelsen af en national grund til afslag bør ikke medføre en forlængelse af vilkårene og betingelserne for de grunde, der er fastsat i denne forordning."

⁵⁷ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"En part, der anfægter fuldbyrdelsen af en afgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, bør, i det omfang det er muligt, og i overensstemmelse med retssystemet i fuldbyrdelsesstaten være i stand til at gøre dette i fuldbyrdelsesproceduren og bør i samme sag ud over de grunde til afslag, der er fastsat i denne forordning, være i stand til at påberåbe sig de grunde til afslag, der findes i lovgivningen i den medlemsstat, hvor fuldbyrdelse søges, og som fortsat finder anvendelse, fordi de ikke er uforenelige med de grunde, der er fastsat i denne forordning. De kan f.eks. omfatte anfægtelse baseret på formelle fejl i henhold til national lovgivning i en fuldbyrdelsesafgørelse eller på grundlag af påstand om, at den handling, som afgørelsen pålægger, allerede er foretaget eller er blevet umulig, f.eks. i tilfælde af force majeure, alvorlig sygdom hos den person, som barnet skal overdrages til, den pågældendes fængsling eller død, det forhold, at den medlemsstat, som barnet skal tilbagegives til, er blevet en krigszone, efter at afgørelsen blev truffet, eller afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse, som i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor fuldbyrdelse søges, ikke har noget indhold, der kan fuldbyrdes, og ikke kan tilpasses med henblik herpå."

2. Den stedlige kompetence for den myndighed eller ret, som hver medlemsstat har givet **Kommissionen meddelelse om i medfør af artikel 81**, fastlægges i henhold til (...) lovgivningen i den medlemsstat, hvor en sag i henhold til stk. 1 anlægges.

(...)

Artikel 42/47q

(...) **Anmodning** om afslag på fuldbyrdelse

1. Proceduren for **indgivelse af anmodning** om fuldbyrdelse afgøres, for så vidt som den ikke er omfattet af denne forordning, efter lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten.

2. Den, der fremsætter en anmodning, skal forelægge retten en kopi af afgørelsen og såfremt (...) **relevant og muligt den relevante attest udstedt i henhold til artikel 36a eller 47l.**

3. Den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten kan om nødvendigt pålægge den, der fremsætter anmodningen, at forelægge en oversættelse eller en translitteration i henhold til artikel 69 af [det relevante indhold af] den relevante attest udstedt i henhold til artikel 36a eller 47l, som angiver den forpligtelse, der skal fuldbyrdes.

4. Den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten kan i henhold til artikel 69 pålægge den, der fremsætter anmodningen, at forelægge en oversættelse eller en translitteration af afgørelsen, hvis den ikke kan fortsætte behandlingen uden en sådan oversættelse eller translitteration.

5. Den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten kan fritage for forelæggelse af de dokumenter, der er nævnt i (...) **stk. 2**, hvis den allerede er i besiddelse af dem, eller hvis den finder det urimeligt at kræve, at den, der fremsætter anmodningen, skal forelægge dem. (...) **I sidstnævnte tilfælde kan retten kræve, at den anden part forelægger dokumenterne.**

6. Den part, som søger afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, er ikke forpligtet til at have en postadresse i fuldbyrdelsesstaten. Det kræves kun, at denne part har en autoriseret repræsentant i fuldbyrdelsesstaten, hvis en sådan repræsentant er obligatorisk i **henhold til fuldbyrdelsesstatens ret** uanset parternes (...) nationalitet.

Artikel 43/47r

(...) **Hurtige procedurer**

(...) **Den myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller retten skal handle uden unødigt ophold i procedurer om anmodning om afslag på fuldbyrdelse.**

Artikel 44/47r

Anfægtelse eller appel (...)

1. (...) **En** afgørelse, der træffes om en anmodning om afslag på fuldbyrdelse, kan **anfægtes eller** appelleres af begge parter.
2. **Anfægtelse eller** appel indgives til den (...) **myndighed eller ret**, som (...) **fuldbyrdesstaten** har givet Kommissionen meddelelse om i henhold til artikel 81 **som værende den ret, hvortil en sådan appel skal indgives.**

Artikel 45/47r

Yderligere **anfægtelse eller appel (...)**

(...) **En** afgørelse, der træffes i en sag om **anfægtelse eller appel**, kan **kun** anfægtes (...) **ved anfægtelse eller appel, såfremt (...)** den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med artikel 81 **har givet** Kommissionen meddelelse om **de retter, hvortil en sådan anfægtelse eller appel skal indgives.**

Artikel 46/47s

Udsættelse af en sag

1. Den **myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller** den ret, hvortil der fremsættes anmodning om afslag på fuldbyrdelse, eller (...) som **behandler** en appel (...) indgivet i medfør af artikel 44 eller 45, kan (...) udsætte en sag af en af følgende årsager:

- a) **afgørelsen er anfægtet** ved ordinær appel indgivet i domsstaten
- b) fristen (...) **for ordinær appel som omhandlet i litra a) er endnu ikke udløbet, eller**
- c) **den person, mod hvem fuldbyrdelse begæres, har i henhold til artikel 47m anmodet om inddragelse af en attest, der er udstedt i henhold til artikel 47l.**

2. Hvis den **myndighed, der er kompetent med hensyn til fuldbyrdelse, eller** retten udsætter sagen af den **i stk. 1, litra b), nævnte årsag**, kan den fastsætte en frist (...) for indgivelse af appel.⁵⁸

(...)

(...)

(...)

(...)

⁵⁸ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 54.

AFDELING (...)4

OFFICIELT BEKRÆFTEDE DOKUMENTER OG AFTALER

Artikel 55a

Anvendelsesområde

Denne afdeling finder anvendelse i sager om skilsmisse, separation og forældreansvar på officielt bekræftede dokumenter, der er formelt udstedt eller registreret, og på aftaler, der er registreret i en medlemsstat, som erklærer sig kompetent i medfør af kapitel II.

Artikel 55

Anerkendelse og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter og aftaler

1. Officielt bekræftede dokumenter og aftaler om separation og skilsmisse, der har bindende retsvirkning i domsstaten, anerkendes i andre medlemsstater uden krav om en særlig procedure. Afdeling 1 i dette kapitel finder tilsvarende anvendelse, medmindre andet er fastsat i denne afdeling.⁵⁹

⁵⁹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Officielt bekræftede dokumenter og aftaler mellem parterne om separation og skilsmisse, som har bindende retsvirkning i en medlemsstat, bør behandles som svarende til "afgørelser" i forbindelse med anvendelse af reglerne om anerkendelse. Officielt bekræftede dokumenter og aftaler mellem parterne i sager vedrørende forældreansvar, som kan fuldbyrdes i en medlemsstat, bør behandles som svarende til "afgørelser" i forbindelse med anvendelse af reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse.

Selv om forpligtelsen til at give barnet mulighed for at udtrykke sine synspunkter i henhold til denne forordning ikke finder anvendelse på officielt bekræftede dokumenter og aftaler, finder barnets ret til at udtrykke sine synspunkter fortsat anvendelse i henhold til artikel 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og i lyset af artikel 12 i FN's konvention om barnets rettigheder som gennemført i national lovgivning og nationale procedurer. Den omstændighed, at et barn ikke har fået mulighed for at udtrykke sine synspunkter, bør ikke automatisk være en grund til afslag på anerkendelse og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter og aftaler i sager vedrørende forældreansvar."

2. (...) Officielt bekræftede dokumenter og aftaler i sager vedrørende forældreansvar, der har bindende retsvirkning og kan fuldbyrdes i (...) domsstaten (...), anerkendes og fuldbyrdes (...) i andre medlemsstater, uden at der kræves en erklæring om eksigibilitet. Afdeling 1 og 3 i dette kapitel finder tilsvarende anvendelse, medmindre andet er fastsat i denne afdeling.

Artikel 56

Attest

1. Retten eller den kompetente myndighed i domsstaten som meddelt til Kommissionen i henhold til artikel 81 (...) udsteder på anmodning af en part (...) en attest for officielt bekræftede dokumenter og aftaler

a) i ægteskabssager ved anvendelse af formularen i bilag [III]

b) i sager vedrørende forældreansvar ved anvendelse af formularen i bilag [IV]⁶⁰.

Attesten **omhandlet i litra b)** skal indeholde et sammendrag af den eksigible forpligtelse (...) i det **officielt bekræftede dokument eller aftalen (...).**

2. En attest må kun udstedes, hvis den medlemsstat, der bemyndigede den offentlige myndighed eller en anden myndighed til formelt at udstede eller registrere det officielt bekræftede dokument eller registrere aftalen, var kompetent i medfør af kapitel II, og det officielt bekræftede dokument eller aftalen har bindende retsvirkning i den pågældende medlemsstat.

⁶⁰ Attesten bør indeholde et afkrydsningsfelt, som angiver, om barnet har fået mulighed for at udtrykke sine synspunkter og, hvis barnet ikke har fået en sådan mulighed, årsagerne hertil.

3. Uanset stk. 2 må en attest i sager vedrørende forældreansvar ikke udstedes, hvis der er tegn på, at indholdet af det officielt bekræftede dokument eller aftalen ikke er til barnets bedste.

4. Attesten udfærdiges på det sprog, som det officielt bekræftede dokument eller aftalen er affattet på. Den kan også udstedes på et andet af Unionens officielle sprog, som parten har anmodet om. Dette skaber ingen forpligtelse for den kompetente myndighed, der udsteder attesten, til at forelægge en oversættelse eller translitteration af [det relevante indhold].

(...)

5. Hvis attesten ikke fremlægges, anerkendes eller fuldbyrdes det officielt bekræftede dokument eller aftalen ikke i en anden medlemsstat.

Artikel 56a

Berigtigelse og inddragelse af attest

1. Retten eller den kompetente myndighed i domsstaten som meddelt til Kommissionen i henhold til artikel 81 skal efter anmodning og kan af egen drift berigtige en attest, såfremt der som følge af en materiel fejl eller udeladelse er uoverensstemmelse mellem det officielt bekræftede dokument eller aftalen og attesten.

2. Den i stk. 1 omhandlede ret eller kompetente myndighed skal efter anmodning eller af egen drift inddrage en attest, hvis den er udstedt med urette, under hensyntagen til de krav, der er fastsat i artikel 56.

3. Proceduren, herunder en eventuel appel, for berigtigelse eller inddragelse af en attest følger domsstatens ret.

Artikel 56b

Grunde til afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. **Anerkendelse af et officielt bekræftet dokument eller en aftale om separation eller skilsmisse afslås:**
 - a) såfremt anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
 - b) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, et officielt bekræftet dokument eller en aftale mellem de samme parter i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller
 - c) såfremt den er uforenelig med en tidligere afgørelse, et tidligere officielt bekræftet dokument eller en tidligere aftale i en sag mellem de samme parter i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, og den tidligere afgørelse, det tidligere officielt bekræftede dokument, den tidligere aftale eller den tidligere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.
2. **Anerkendelse eller fuldbyrdelse af et officielt bekræftet dokument eller en aftale i sager vedrørende forældreansvar afslås:**
 - a) såfremt anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, under hensyntagen til barnets bedste
 - b) på anmodning af en person, der gør gældende, at det officielt bekræftede dokument eller aftalen krænker vedkommendes forældreansvar, såfremt det officielt bekræftede dokument er blevet udstedt eller registreret, eller aftalen blev indgået og registreret, uden at vedkommende var involveret
 - c) såfremt og i det omfang den er uforenelig med en senere afgørelse, et officielt bekræftet dokument eller en aftale i sager vedrørende forældreansvar, der senere er truffet i den medlemsstat, hvor anerkendelse påberåbes, eller hvor der begæres fuldbyrdelse

d) såfremt og i det omfang den er uforenelig med en senere afgørelse, et senere officielt bekræftet dokument eller en senere aftale i sager vedrørende forældreansvar i en anden medlemsstat eller i det tredjeland, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, forudsat at denne senere afgørelse, det senere officielt bekræftede dokument eller den senere aftale opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den medlemsstat, hvor anerkendelse påberåbes, eller hvor der begæres fuldbyrdelse.

3. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af et officielt bekræftet dokument eller en aftale i sager vedrørende forældreansvar kan afslås, hvis det officielt bekræftede dokument blev formelt udstedt eller registreret, eller hvis aftalen blev registreret, uden at et barn, der er i stand til at danne sine egne synspunkter, har fået mulighed for at udtrykke sine synspunkter.

AFDELING (...)5

(...) ANDRE BESTEMMELSER

(...)

(...)

Artikel 50

Forbud mod prøvelse af **retten** i (...) domsstatens kompetence

Retten (...) i domsstatens kompetence kan ikke prøves. Den i artikel 37, litra a), og artikel 38, litra a), omhandlede prøvelse vedrørende grundlæggende retsprincipper kan ikke foretages i forhold til kompetencereglerne i artikel 3-(...)13.

Artikel 51

Forskelle i anvendelig lovgivning

Anerkendelse af en afgørelse i ægteskabssager kan ikke afslås under henvisning til, at lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke tillader skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskab på samme grundlag.

Artikel 52

Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet

En afgørelse kan under ingen omstændigheder prøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 52a

Appel i visse medlemsstater

Såfremt en afgørelse er truffet i Irland, Cypern eller Det Forenede Kongerige, anses enhver form for appel i domsstaten for at være en ordinær appel med henblik på dette kapitel.

(...)

(...)

Artikel 57

Omkostninger

Dette kapitel finder også anvendelse på fastsættelse af sagsomkostninger ved sager omfattet af denne forordning og på fuldbyrdelse af enhver retsafgørelse om sådanne sagsomkostninger.

Artikel 58

Fri proces

1. En person, der har fremsat en anmodning, og som i domsstaten har haft helt eller delvis fri proces eller været fritaget for gebyrer og sagsomkostninger, har under den i (...) artikel (...) **27, stk. 3, artikel 39 og 42/47q** fastlagte procedure ret til fri proces eller fritages for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten.
2. **En person, der har fremsat en anmodning, og som i domsstaten har haft fri proces ved en administrativ myndighed som meddelt til Kommissionen i henhold til artikel 81, har under alle procedurer anført i stk. 1 ret til fri proces i overensstemmelse med stk. 1. Den pågældende part skal med henblik herpå fremlægge en erklæring fra den kompetente myndighed i domsstaten om, at vedkommende opfylder de økonomiske betingelser for at være berettiget til hel eller delvis fri proces eller fritagelse for gebyrer eller sagsomkostninger.**

Artikel 59

Sikkerhed eller depositum

Det kan ikke pålægges den part, som i en medlemsstat anmoder om fuldbyrdelse af en afgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med den begrundelse, at vedkommende er udlænding eller ikke har (...) sædvanligt opholdssted i fuldbyrdelsesstaten.

KAPITEL V

SAMARBEJDE (...) I SAGER VEDRØRENDE FORÆLDREANSVAR⁶¹

⁶¹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Bestemmelserne i denne forordning om samarbejde i sager vedrørende forældreansvar bør ikke finde anvendelse på behandling af anmodninger om tilbagegivelse i henhold til Haagerkonventionen fra 1980, som i overensstemmelse med artikel 19 i Haagerkonventionen fra 1980 og Domstolens faste retspraksis ikke er sager, der vedrører realiteten i forbindelse med forældreansvar. Anvendelsen af Haagerkonventionen fra 1980 bør imidlertid suppleres med bestemmelserne i denne forordning om internationale børnebortførelser og med de almindelige bestemmelser."

Jf. også den foreslåede betragtning i fodnote 3.

Artikel 60

Udpegelse af centralmyndigheder⁶²

Hver medlemsstat udpeger en eller flere centralmyndigheder, som skal bistå ved anvendelsen af denne forordning i sager vedrørende forældreansvar, og angiver disse myndigheders territoriale eller saglige kompetence. Har en medlemsstat udpeget flere centralmyndigheder, sendes meddelelser i princippet direkte til den kompetente centralmyndighed. Hvis en meddelelse stiles til en centralmyndighed, der ikke er kompetent, (...) **videresender** denne meddelelsen til den kompetente centralmyndighed og underretter (...) afsenderen herom.

(...)

Artikel 62

Centralmyndighedernes (...) generelle opgaver

1. (...) Centralmyndighederne fremsender oplysninger om nationale love (...), procedurer og **tjenester, der er til rådighed i sager vedrørende forældreansvar, og træffer foranstaltninger, som de finder** passende (...), for at lette anvendelsen af denne forordning (...).
2. **Centralmyndighederne samarbejder og fremmer samarbejdet mellem de kompetente myndigheder i deres medlemsstater med henblik på at opfylde formålene med denne forordning.**
3. Til (...) **disse formål (...) kan** Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område anvendes.

⁶² Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"I sager vedrørende forældreansvar bør der udpeges centralmyndigheder i alle medlemsstaterne. Medlemsstaterne bør overveje at udpege samme centralmyndighed for denne forordning og for Haagerkonventionen fra 1980 og fra 1996. De bør sikre, at centralmyndighederne har tilstrækkelige finansielle og menneskelige ressourcer til at udføre de opgaver, som de pålægges i henhold til denne forordning."

Artikel 62a

Anmodninger via centralmyndighederne

- 1. På anmodning af en centralmyndighed i en anden medlemsstat samarbejder centralmyndighederne i de enkelte sager med henblik på at opfylde formålet med denne forordning.**
- 2. Anmodninger i henhold til dette kapitel kan fremsættes af en ret eller en kompetent myndighed. Anmodninger i henhold til artikel 63, litra c) og g), og artikel 64, stk. 1, litra c), kan også fremsættes af indehavere af forældreansvar.**
- 3. Bortset fra hastetilfælde og med forbehold af artikel 67a sendes anmodninger i henhold til dette kapitel til centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor den anmodende ret eller den kompetente myndighed er beliggende, eller hvor sagsøger har sit sædvanlige opholdssted⁶³.**

⁶³ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Bortset fra i hastetilfælde og med forbehold af direkte samarbejde og kommunikation mellem retter, der er tilladt i henhold til denne forordning, kan anmodninger i henhold til denne forordning om samarbejde i sager vedrørende forældreansvar fremsættes af retter og kompetente myndigheder og bør indgives til centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor den anmodende ret eller den kompetente myndighed er beliggende. Visse anmodninger kan også fremsættes af indehavere af forældreansvar og bør indgives til centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor sagsøger har sit sædvanlige opholdssted. Sådanne anmodninger bør omfatte anmodninger om at give oplysninger og yde bistand til indehavere af forældreansvar, som ønsker at få afgørelser anerkendt og fuldbyrdet på den anmodede centralmyndigheds område, navnlig vedrørende samværsret og tilbagegivelse af et barn, herunder, hvis det er nødvendigt, oplysninger om, hvordan der opnås fri proces, anmodninger om at lette aftaler mellem indehavere af forældreansvar gennem mægling eller andre former for alternativ tvistbilæggelse og anmodninger til en ret eller kompetent myndighed om at overveje behovet for foranstaltninger til beskyttelse af et barns person eller formue.

Som eksempel på et hastefælde, der muliggør direkte indledende kontakt med retten eller den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat, kan nævnes en direkte anmodning til den kompetente myndighed i en anden medlemsstat om at overveje behovet for at træffe foranstaltninger til beskyttelse af et barn, hvis barnet formodes at være i overhængende fare.

Forpligtelsen til at gå via centralmyndighedens kanaler bør kun være obligatorisk for indledende anmodninger; efterfølgende kommunikation med retten, den kompetente myndighed eller sagsøgeren kan også ske direkte."

4. Denne artikel er ikke til hinder for, at centralmyndigheder eller kompetente myndigheder indgår eller opretholder eksisterende aftaler eller ordninger med centralmyndigheder eller kompetente myndigheder⁶⁴ i en eller flere andre medlemsstater, som tillader direkte kommunikation i deres indbyrdes forbindelser.
5. Dette kapitel er ikke til hinder for, at indehavere af forældreansvar indgiver en anmodning direkte til retterne i en anden medlemsstat.
6. Intet i artikel 63 eller 64 pålægger centralmyndigheden en forpligtelse til at udøve beføjelser, der efter den anmodede medlemsstats lov kun kan udøves af judicielle myndigheder.

Artikel 63

(...) De anmodede centralmyndigheders særlige opgaver

(...) De anmodede centralmyndigheder træffer (...) direkte eller gennem **retter, kompetente myndigheder** eller andre organer alle fornødne foranstaltninger med henblik på at:

- a) yde (...) bistand **i henhold til national lovgivning og nationale procedurer** ved opklaring af, hvor et barn befinder sig, når der er tegn på, at barnet befinder sig på den anmodede medlemsstats område, og (...) **disse oplysninger** er nødvendige for at behandle **en anmodning** i henhold til denne forordning

⁶⁴ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Centralmyndigheder eller kompetente myndigheder bør ikke udelukkes fra at indgå eller opretholde eksisterende aftaler eller ordninger med centralmyndigheder eller kompetente myndigheder i en eller flere andre medlemsstater, som tillader direkte kommunikation i deres indbyrdes forbindelser. Kompetente myndigheder bør underrette deres centralmyndigheder om sådanne aftaler eller ordninger."

- b) indsamle og udveksle oplysninger, **der er relevante i procedurer i sager vedrørende forældreansvar** i henhold til artikel 64
- c) give oplysninger og yde bistand til indehavere af forældreansvar, som ønsker at få afgørelser anerkendt og fuldbyrdet på (...) **den anmodede centralmyndigheds område**, navnlig vedrørende samværsret og tilbagegivelse af et barn, **samt, hvis det er nødvendigt, oplysninger om, hvordan der opnås fri proces**
- d) lette kommunikation (...) mellem **retter, kompetente myndigheder og andre involverede organer**⁶⁵, navnlig i forbindelse med anvendelsen af artikel (...) **64a**
- e) **lette**⁶⁶ **kommunikation mellem retter, hvor det er nødvendigt, navnlig i forbindelse med anvendelsen af artikel 12, 12a, 14 og 19**

⁶⁵ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"I specifikke sager vedrørende forældreansvar, der er omfattet af denne forordning, bør centralmyndighederne samarbejde med hinanden om at bistå de nationale retter, de kompetente myndigheder og andre organer samt indehavere af forældreansvar. Disse andre organer kan f.eks. omfatte ikkestatslige organisationer, der tilbyder faciliteter, hvor overvåget samvær kan finde sted, eller et organ, der sædvanligvis benævnes familieretten, og som findes i nogle medlemsstater. Bistand fra den anmodede centralmyndighed bør navnlig omfatte lokalisering af et barn, enten direkte eller via retter, kompetente myndigheder eller andre organer, hvis dette er nødvendigt for at behandle en anmodning i henhold til denne forordning, og andre relevante oplysninger i sager vedrørende forældreansvar."

⁶⁶ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Anmodede centralmyndigheder bør ligeledes træffe alle passende foranstaltninger til at lette kommunikation mellem retter, hvor det er nødvendigt, navnlig i forbindelse med anvendelsen af reglerne om overførsel af kompetence, foreløbige, herunder sikrende, foranstaltninger i hastesager, navnlig når de vedrører internationale børnebortførelser og har til formål at minimere risikoen, jf. artikel 13, stk. 1, litra b), i Haagerkonventionen fra 1980, samt litispændens og indbyrdes sammenhængende krav. Til dette formål kan det i nogle tilfælde være tilstrækkeligt at give oplysninger med henblik på nærmere direkte kommunikation (f.eks. kontaktoplysninger til sociale myndigheder, netværk af dommere eller den kompetente ret)."

- f) give alle oplysninger og yde al bistand, som er relevant i forbindelse med **retternes og de kompetente** myndigheders anvendelse af artikel 65, **og**
 - g) lette aftaler mellem indehavere af forældreansvar gennem mægling eller andre former **for alternativ tvistbilæggelse** og lette samarbejdet på tværs af grænserne med dette mål for øje (...).
- (...)

Artikel 64

Samarbejde om indsamling og udveksling af oplysninger, **der er relevante i procedurer i sager vedrørende forældreansvar**

1. Efter begrundet anmodning (...) skal centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor et barn har **eller havde** sit sædvanlige opholdssted (...) **eller** befinder eller befandt sig (...), direkte eller gennem **retter, kompetente myndigheder eller andre organer:**
 - a) **tilvejebringe en rapport, hvis den foreligger, eller udarbejde og tilvejebringe en rapport om**
 - i) (...) barnets situation
 - ii) (...) **igangværende procedurer (...) i sager vedrørende forældreansvar for barnet eller**
 - iii) (...) afgørelser, der er truffet (...) **i sager vedrørende forældreansvar om barnet**

- b) tilvejebringe alle andre oplysninger, der er relevante i procedurer i sager vedrørende forældreansvar i den anmodende medlemsstat, navnlig om situationen for en forælder, en slægtning eller en anden person, som kan være egnet til at tage sig af barnet, hvis barnets situation kræver det, eller
- c) eventuelt anmode retten eller den kompetente myndighed i sin medlemsstat om at overveje behovet for foranstaltninger med henblik på beskyttelse af barnets person eller formue.

(...)

2. I ethvert tilfælde, hvor et barn er udsat for alvorlig fare, underretter retten eller den kompetente myndighed, der påtænker eller har truffet foranstaltninger til beskyttelse af barnet, hvis den er vidende om, at barnets opholdssted er ændret til, eller at barnet aktuelt opholder sig i en anden medlemsstat, retterne eller de kompetente myndigheder i denne anden medlemsstat om den relevante fare og de foranstaltninger, der er truffet, eller som overvejes. Disse oplysninger kan fremsendes direkte eller via centralmyndighederne.

3. De i stk. 1 og 2 nævnte anmodninger og eventuelle yderligere dokumenter ledsages af en oversættelse til det officielle sprog i den anmodede medlemsstat eller, hvis der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, til det eller de officielle sprog på det sted, hvor anmodningen skal behandles, eller et til andet sprog, som den anmodede medlemsstat udtrykkeligt accepterer. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de accepterede sprog i overensstemmelse med artikel 81.

4. De i stk. 1 omhandlede oplysninger sendes til den anmodende centralmyndighed senest tre måneder efter modtagelsen af anmodningen, medmindre særlige omstændigheder gør dette umuligt⁶⁷.

⁶⁷ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Eftersom tid er en afgørende faktor i sager vedrørende forældreansvar, bør de oplysninger, som der anmodes om i henhold til bestemmelserne i denne forordning om samarbejde, herunder vedrørende indsamling og udveksling af oplysninger, der er relevante i procedurer i sager vedrørende forældreansvar, og afgørelsen om at godkende eller give afslag på at anbringe et barn i en anden medlemsstat sendes til den anmodende medlemsstat af centralmyndigheden i den anmodede medlemsstat senest tre måneder efter modtagelsen af anmodningen, medmindre særlige omstændigheder gør dette umuligt. Dette bør omfatte en forpligtelse for den kompetente nationale myndighed til at give oplysningerne eller at forklare, hvorfor de ikke kan gives, til den anmodede centralmyndighed så rettidigt, at denne kan overholde den pågældende tidsfrist. Alle involverede kompetente myndigheder bør dog bestræbe sig på at svare endnu hurtigere end inden for denne maksimale tidsfrist."

Artikel 64a

Gennemførelse af afgørelser i sager vedrørende forældreansvar i en anden medlemsstat

1. En ret i en medlemsstat kan anmode retterne eller de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat om bistand med gennemførelse⁶⁸ af afgørelser i sager vedrørende forældreansvar, der er truffet efter denne forordning, navnlig foranstaltninger, der skal sikre faktisk udøvelse af samværsret.
2. Den i stk. 1 nævnte anmodning og eventuelle medfølgende dokumenter ledsages af en oversættelse til det officielle sprog i den anmodede medlemsstat eller, hvis der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, til det eller de officielle sprog på det sted, hvor anmodningen skal behandles, eller til et andet sprog, som den anmodede medlemsstat udtrykkeligt accepterer. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de accepterede sprog i overensstemmelse med artikel 81.

⁶⁸ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Hvis en ret i en medlemsstat allerede har truffet afgørelse i sager vedrørende forældreansvar eller påtænker en sådan afgørelse, og gennemførelsen skal finde sted i en anden medlemsstat, bør retten kunne anmode retterne eller de kompetente myndigheder i sidstnævnte medlemsstat om at bistå med gennemførelse af afgørelsen. Dette bør f.eks. gælde afgørelser, der giver ret til overvåget samvær i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, der har truffet afgørelsen, befinder sig, eller afgørelser, der omfatter eventuelle andre ledsagende foranstaltninger fra retterne eller de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor afgørelsen skal gennemføres."

Artikel 65

Anbringelse af et barn i en anden medlemsstat⁶⁹

⁶⁹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Når en afgørelse om anbringelse af et barn i en institution eller hos en plejefamilie påtænkes i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, bør retten på det tidligst mulige stadium af sagen overveje passende foranstaltninger for at sikre overholdelse af barnets rettigheder, navnlig retten til at bevare vedkommendes identitet og opretholde kontakt med forældrene eller, hvor det er relevant, andre slægtninge i lyset af artikel 8, 9 og 20 i FN's konvention om barnets rettigheder. Hvis retten er bekendt med, at barnet har tæt forbindelse til en anden medlemsstat, kan passende foranstaltninger navnlig omfatte, hvis artikel 37, litra b), i Wienerkonventionen om konsulære forbindelser finder anvendelse, en meddelelse til den konsulære myndighed i denne medlemsstat. Der kan også gøres opmærksom på et sådant forhold gennem oplysninger fra centralmyndigheden i denne anden medlemsstat. Passende foranstaltninger kan ligeledes omfatte en anmodning i henhold til denne forordning til den pågældende medlemsstat om oplysninger om en forælder, en slægtning eller andre personer, der kan være egnede til at tage sig af barnet. Afhængigt af omstændighederne kan retten desuden anmode om oplysninger om sager og afgørelser vedrørende en forælder eller barnets søskende. Barnets bedste bør fortsat være det altafgørende kriterium. Navnlig bør ingen af disse bestemmelser berøre national lovgivning eller nationale procedurer, der finder anvendelse på enhver anbringelsesafgørelse truffet af retten eller den kompetente myndighed i den medlemsstat, der påtænker anbringelse. Dette vil navnlig ikke pålægge nogen pligt for myndighederne i den medlemsstat, der har kompetence, til at anbringe barnet i en anden medlemsstat eller yderligere inddrage denne medlemsstat i anbringelsesafgørelsen eller -sagen."

1. Når (...) **en ret eller en kompetent myndighed** (...) påtænker at anbringe et barn i (...) en anden medlemsstat⁷⁰, indhenter den først samtykke fra den kompetente myndighed i denne anden medlemsstat. (...) Centralmyndigheden i (...) **den anmodende medlemsstat sender** i dette øjemed centralmyndigheden i den **anmodede medlemsstat**, hvor barnet skal anbringes, en anmodning om samtykke ledsaget af en rapport om barnet med en begrundelse for den påtænkte anbringelse eller det påtænkte plejeforhold, **oplysninger om eventuel påtænkt finansiering og alle andre oplysninger, som den finder relevante, såsom den forventede varighed af anbringelsen**⁷¹.

⁷⁰ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Enhver form for anbringelse af et barn hos en plejefamilie – dvs. i henhold til national lovgivning og nationale procedurer hos en eller flere enkeltpersoner – eller i en institution, f.eks. et børnehjem, i en anden medlemsstat bør være omfattet af denne forordning, medmindre det udtrykkelig er udelukket, såsom anbringelse med henblik på adoption, anbringelse hos en forælder eller om nødvendigt hos en anden nær slægtning som erklæret af den modtagende medlemsstat. Derfor bør også "anbringelse af uddannelsesmæssige grunde", som en ret har truffet afgørelse om, eller som en kompetent myndighed har arrangeret med forældrenes eller barnets samtykke eller efter deres anmodning som følge af barnets afvigende adfærd, medtages. Kun en anbringelse, der – hvad enten den sker af uddannelsesmæssige grunde eller som straf – er truffet afgørelse om eller er arrangeret som følge af en handling fra barnets side, som kan udgøre en strafbar handling i henhold til national strafferet, hvis den blev begået af en voksen, uanset om dette i den specifikke sag kan føre til domfældelse, bør udelukkes."

⁷¹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Når en domstol eller en kompetent myndighed i en medlemsstat påtænker at anbringe et barn i en anden medlemsstat, bør en høring med henblik på opnåelse af samtykke gennemføres forud for anbringelsen. Retten eller den kompetente myndighed, der påtænker anbringelsen, bør indhente samtykke fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor barnet vil blive anbragt, inden den træffer afgørelse om eller arrangerer anbringelsen. Manglende svar inden for tre måneder bør ikke opfattes som samtykke, og anbringelse bør ikke finde sted uden samtykke. Anmodningen om samtykke bør mindst være ledsaget af en rapport om barnet med en begrundelse for den påtænkte anbringelse eller det påtænkte plejeforhold, den forventede varighed af anbringelsen, oplysninger om eventuel påtænkt finansiering suppleret med alle andre oplysninger, som den anmodede medlemsstat måtte finde relevante, såsom enhver planlagt kontrol af foranstaltningen, vilkår for kontakt med forældrene, andre slægtninge eller andre personer, som barnet har et nært forhold til, eller grunde til, at sådan kontakt ikke påtænkes i lyset af artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

I tilfælde, hvor samtykke til anbringelse er givet for en bestemt periode, bør dette samtykke under hensyntagen til Domstolens retspraksis ikke finde anvendelse på afgørelser eller arrangementer, som forlænger anbringelsens varighed. I sådanne tilfælde bør en ny anmodning om samtykke fremsættes."

1a. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis barnet skal anbringes hos en forælder.

Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om, at deres samtykke i henhold til stk. 1 ikke er påkrævet for anbringelser på deres eget område hos visse kategorier af nære slægtninge ud over forældre. Disse kategorier meddeles Kommissionen i henhold til artikel 81.

1b. Centralmyndigheden i en anden medlemsstat kan underrette en ret eller kompetent myndighed, der påtænker at anbringe et barn, om en tæt forbindelse til barnet i denne medlemsstat. Dette berører ikke den nationale lovgivning eller de nationale procedurer i den medlemsstat, der påtænker anbringelsen.

2. Den i stk. 1 nævnte anmodning og (...) **eventuelle yderligere** dokumenter ledsages af en oversættelse til det officielle sprog **i den anmodede medlemsstat eller, hvis der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, til det eller de officielle sprog** på det (...) sted, **hvor anmodningen skal behandles, eller** til et andet sprog, som den anmodede medlemsstat udtrykkeligt accepterer. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de accepterede sprog i overensstemmelse med artikel 81.

3. Den anmodende medlemsstat (...) **må kun træffe afgørelse om eller arrangere** den i stk. 1 omhandlede (...) anbringelse, (...) **efter** at den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat har godkendt anbringelsen.

4. (...) Afgørelsen om godkendelse eller afslag på godkendelse **sendes**, medmindre særlige omstændigheder gør det umuligt, til den anmodende medlemsstat senest (...) **tre** måneder efter modtagelsen af anmodningen⁷².

⁷² Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 67.

5. De nærmere vilkår for at opnå godkendelse fastsættes efter den nationale lovgivning i den anmodede medlemsstat⁷³.

6. Denne artikel er ikke til hinder for, at centralmyndigheder eller kompetente myndigheder indgår eller opretholder eksisterende aftaler eller ordninger med centralmyndigheder eller kompetente myndigheder i en eller flere andre medlemsstater, som forenkler høringsproceduren for indhentelse af samtykke i deres indbyrdes forbindelser.

Artikel 66

(...) **Centralmyndighedernes omkostninger**

(...) **1.** Der må ikke kræves vederlag for den bistand, som centralmyndighederne yder i henhold til denne forordning.

2. Hver centralmyndighed afholder sine egne omkostninger **ved anvendelse af denne forordning.**

Artikel 67

Centralmyndighedernes møder

1. Centralmyndighederne mødes regelmæssigt for at lette anvendelsen af denne forordning.

⁷³ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"I overensstemmelse med Domstolens retspraksis bør medlemsstaterne endvidere fastsætte klare regler og procedurer for den godkendelse, der er omhandlet i denne forordning, for at garantere retssikkerhed og sikre hurtighed. Procedurene bør bl.a. gøre det muligt for den kompetente myndighed omgående at meddele eller afslå godkendelse."

2. Der indkaldes til centralmyndighedernes møder, **navnlig af Kommissionen**⁷⁴, inden for rammerne af Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område i overensstemmelse med beslutning 2001/470/EF.

KAPITEL VI

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 67a0

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på behandling af anmodninger i henhold til kapitel III-V.

Artikel 67a

Samarbejde og kommunikation mellem retter

1. Med henblik på denne forordning kan retterne samarbejde og kommunikere direkte med hinanden eller direkte anmode om oplysninger fra hinanden, forudsat at denne kommunikation respekterer parternes processuelle rettigheder og oplysningernes fortrolige karakter.

⁷⁴ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Det forhold, at der indkaldes til centralmyndighedernes møder, navnlig af Kommissionen, inden for rammerne af Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område i overensstemmelse med beslutning 2001/470/EF, bør ikke være til hinder for, at centralmyndighederne afholder andre møder."

2. Det i stk. 1 omhandlede samarbejde kan foregå på enhver måde, som retten finder egnet. Det kan navnlig vedrøre

- a) kommunikation i forbindelse med artikel 12 og 12a**
- b) oplysninger i henhold til artikel 14**
- c) oplysninger om verserende sager med henblik på artikel 19**
- d) kommunikation med henblik på kapitel III-V.**

Artikel 65a

Indhentning og videregivelse af oplysninger⁷⁵

⁷⁵ Der tilføjes to betragtninger, der kan affattes således:

- B1) "Medmindre andet er fastsat i denne forordning, finder forordning (EU) 2016/679 anvendelse på medlemsstaternes behandling af personoplysninger, som finder sted under anvendelsen af denne forordning. For navnlig ikke at bringe behandling af en anmodning i henhold til denne forordning i fare, f.eks. om tilbagegivelse af et barn i medfør af Haagerkonventionen fra 1980 om børnebortførelser, eller om at en domstol overvejer behovet for at træffe foranstaltninger til beskyttelse af et barns person eller formue, kan underretningen af den registrerede som krævet i artikel 14, stk. 1-4, i forordning (EU) 2016/679, f.eks. om anmodede data til lokalisering af et barn, udsættes, indtil den anmodning, som disse oplysninger er nødvendige til, er behandlet. Denne undtagelse gøres i overensstemmelse med artikel 14, stk. 5, og artikel 23, stk. 1, litra f), g), i) og j), i forordning (EU) 2016/679."
- B2) "Dette udelukker ikke, at en mellemmand, ret eller kompetent myndighed, som de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, er blevet sendt til, træffer foranstaltninger til beskyttelse af et barn eller foranlediger, at sådanne foranstaltninger træffes, hvis der er risiko for, at barnet lider overlast, eller der er tegn på en sådan risiko."

- 1. Den anmodede centralmyndighed sender i sager vedrørende forældreansvar eller internationale børnebortførelser, alt efter hvad der er relevant, alle anmodninger eller deri indeholdte oplysninger i medfør af denne forordning til retten, den kompetente myndighed i sin medlemsstat eller en anden mellemand, alt efter hvad der er relevant efter national lovgivning og nationale procedurer.**
- 2. Enhver mellemand, ret eller kompetent myndighed, som de i stk. 1 omhandlede oplysninger sendes til i henhold til denne forordning, må kun anvende disse oplysninger i forbindelse med denne forordning.**
- 3. Den mellemand, ret eller kompetente myndighed, der er i besiddelse af eller i den anmodede medlemsstat er kompetent til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at behandle en anmodning i henhold til denne forordning, sender disse oplysninger til den anmodede centralmyndighed på dennes anmodning i tilfælde, hvor den anmodede centralmyndighed ikke har direkte adgang til dem.**
- 4. Den anmodede centralmyndighed sender efter behov de således indhentede oplysninger til den anmodende centralmyndighed i henhold til national lovgivning og nationale procedurer.**

Artikel 67b

Underretning af den registrerede

Hvis der er risiko for, at en effektiv behandling af den anmodning i henhold til denne forordning, til hvilken oplysninger fremsendes, kan blive påvirket, kan forpligtelsen til at underrette den registrerede i henhold til artikel 14, stk. 1-4, i forordning (EU) 2016/679 udsættes, indtil anmodningen er behandlet⁷⁶.

Artikel 67c

Ikkeoffentliggørelse af oplysninger⁷⁷

⁷⁶ Jf. den foreslåede betragtning i fodnote 75.

⁷⁷ Følgende tekst skal tilføjes efter den foreslåede betragtning i fodnote 75:

"I tilfælde, hvor offentliggørelse eller bekræftelse af relevante oplysninger kan skade et barns bedste, f.eks. tilfælde af vold i hjemmet, hvor en ret har truffet afgørelse om, at barnets nye adresse ikke må oplyses til sagsøger, tilstræber denne forordning at skabe en hårfin balance. Det fastsættes i forordningen, at en centralmyndighed, ret eller kompetent myndighed ikke må offentliggøre eller bekræfte oplysninger, der er indsamlet eller videregivet med henblik på denne forordning, over for sagsøger eller en tredjepart, hvis den vurderer, at det kan skade barnets eller en anden persons helbred, sikkerhed eller frihed, men det understreges dog i forordningen, at dette ikke bør være til hinder for, at der indsamles og videregives oplysninger af og mellem centralmyndigheder, retter og kompetente myndigheder, i det omfang det er nødvendigt for at opfylde forpligtelserne i henhold til forordningen. Dette betyder, at en anmodning, såfremt det er muligt og relevant, kan behandles i henhold til denne forordning, uden at sagsøger har fået alle de oplysninger, der er nødvendige til at behandle den. Hvis national lovgivning f.eks. giver hjemmel hertil, kan en centralmyndighed anlægge sag på vegne af en sagsøger uden at viderebringe oplysninger om et barns opholdssted til sagsøger. I tilfælde, hvor alene fremsættelse af en anmodning kan skade et barns eller en anden persons helbred, sikkerhed eller frihed, bør der ikke i henhold til denne forordning være pligt til at fremsætte en sådan anmodning."

1. En centralmyndighed, ret eller kompetent myndighed må ikke offentliggøre eller bekræfte oplysninger, der er indsamlet eller videregivet i henhold til kapitel III-VI, hvis den vurderer, at det kan skade et barns eller en anden persons helbred, sikkerhed eller frihed.
2. En vurdering herom foretaget af en centralmyndighed skal centralmyndighederne, retterne og de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater tage hensyn til, navnlig i sager om vold i hjemmet.
3. Denne artikel hindrer på ingen måde, at der indsamles og videregives oplysninger af og mellem centralmyndigheder, retter og kompetente myndigheder, i det omfang det er nødvendigt for at opfylde forpligtelserne i henhold til kapitel III-VI.

Artikel 68

Legalisering eller anden tilsvarende formalitet

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af en anden tilsvarende formalitet i (...) **forbindelse med denne forordning.**

Artikel 69

(...) Sprog

1. Når der i henhold til denne forordning kræves en oversættelse eller translitteration, skal denne oversættelse eller translitteration, uanset artikel 35, litra a)/**artikel 47j**, stk. 2, ske til det officielle sprog i den pågældende medlemsstat eller, når der er flere officielle sprog i denne medlemsstat, til det eller et af de officielle sprog ved retterne på stedet, hvor en afgørelse truffet i en anden medlemsstat påberåbes, eller en ansøgning indgives, i henhold til national ret i medlemsstaten.

2. Oversættelse eller translitteration af det relevante indhold af attesterne nævnt i artikel (...) **36a**, **47I** og **56** kan ske til alle andre officielle EU-sprog, som den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med artikel 81 har meddelt, at den accepterer.

3. (...) **Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilket andet eller hvilke andre officielle EU-sprog end deres eget eller egne de kan acceptere i forbindelse med meddelelser til centralmyndighederne.**

4. En oversættelse, der kræves med henblik på kapitel **III** og **IV** i denne forordning, skal foretages af en person, der er bemyndiget til at foretage oversættelser i en af medlemsstaterne.

KAPITEL VII

DELEGEREDE RETSAKTER

Artikel 70

Ændringer til bilag

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 71 for så vidt angår ændringer af (...) **[de relevante]⁷⁸ bilag med henblik på at ajourføre eller foretage tekniske ændringer i de pågældende bilag.**

⁷⁸ Henvisningerne til bilagene indsættes senere.

Artikel 71

Udøvelse af delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 70, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den [denne forordnings ikrafttræden].
3. Den i artikel 70 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af eventuelle delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 70 træder kun i kraft, hvis Rådet ikke har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Rådet, eller hvis Rådet inden udløbet af denne frist har informeret Kommissionen om, at det ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Rådets initiativ.
7. Europa-Parlamentet underrettes om Kommissionens vedtagelse af delegerede retsakter, om enhver indsigelse mod dem eller om Rådets tilbagekaldelse af delegationen af beføjelser.

KAPITEL VIII
FORHOLD TIL ANDRE INSTRUMENTER

Artikel 72

Forhold til andre instrumenter⁷⁹

1. Med forbehold af **stk. 2** og artikel 73(...)-78 træder denne forordning for så vidt angår medlemsstaterne i stedet for de konventioner mellem to eller flere medlemsstater, som gælder på tidspunktet for ikrafttræden af forordning (EF) nr. 2201/2003, og som angår spørgsmål, der er omfattet af nærværende forordning.
2. **Finland og Sverige fik mulighed for i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2201/2003 og på de betingelser, der er fastsat i nævnte bestemmelses litra b) og c), at erklære, at konventionen af 6. februar 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indeholdende international-privatreftlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål, med tilhørende slutprotokol, helt eller delvis skal finde anvendelse i deres indbyrdes forbindelser i stedet for bestemmelserne i nævnte forordning. Deres respektive erklæringer er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* som et bilag til forordning (EF) nr. 2201/2003. De nævnte medlemsstater kan til enhver tid trække disse erklæringer helt eller delvis tilbage.**
3. **Kompetencereglerne i fremtidige aftaler, der indgås mellem de i stk. 2 omhandlede medlemsstater, og som angår spørgsmål, der er omfattet af denne forordning, skal være i overensstemmelse med kompetencereglerne i denne forordning.**

⁷⁹ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Der erindres om, at for så vidt angår aftaler med et eller flere tredjelande, som er indgået af en medlemsstat inden datoen for dens tiltrædelse af Unionen, finder artikel 351 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde anvendelse."

4. Princippet om ikkeforskelsbehandling af unionsborgerne på grundlag af nationalitet skal overholdes.

5. Afgørelser, der i en af de nordiske stater, som har fremsat den i stk. 2 omhandlede erklæring, er truffet af en kompetent myndighed svarende til en af dem, der er omhandlet i kapitel II, anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater efter reglerne i kapitel IV, afdeling 1.

6. Medlemsstaterne sender Kommissionen:

- a) en kopi af de i stk. 3 omhandlede aftaler og ensartede lovgivninger, der gennemfører disse aftaler**
- b) meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer til de i stk. 2 og 3 nævnte aftaler og ensartede lovgivninger.**

Disse oplysninger offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 73

Forhold til visse multilaterale konventioner

Denne forordning har i forbindelserne mellem medlemsstaterne forrang for følgende konventioner, for så vidt disse vedrører spørgsmål, der er omfattet af denne forordning:

- a) Haagerkonventionen af 5. oktober 1961 om myndighedernes kompetence og lovvalget i sager vedrørende beskyttelse af mindreårige
- b) Luxembourgkonventionen af 8. september 1967 om anerkendelse af afgørelser om ægteskabs gyldighed
- c) Haagerkonventionen af 1. juni 1970 om anerkendelse af skilsmisser og separationer
- d) den europæiske konvention af 20. maj 1980 om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældremyndighed.

Artikel 74

Forhold til Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser

Hvis et barn er blevet ulovligt fjernet til eller ulovligt tilbageholdes i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før den ulovlige fjernelse eller tilbageholdelse, finder bestemmelserne i Haagerkonventionen fra 1980 (...) **fortsat anvendelse som suppleret med bestemmelserne i kapitel III og VI i denne forordning. Når en afgørelse om tilbagegivelse af et barn i medfør af Haagerkonventionen fra 1980, der er truffet i en medlemsstat, skal anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat efter en yderligere ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af barnet, finder kapitel IV anvendelse.**

Artikel 75

Forhold til Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om retternes kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsakter samt om samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige

1. I forhold til Haagerkonventionen fra 1996 finder denne forordning anvendelse
 - a) med forbehold af stk. 2, når et barn har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område
 - b) for så vidt angår anerkendelse og fuldbyrdelse på en anden medlemsstats område af en afgørelse truffet af (...) **en ret** i en medlemsstat, selv om det berørte barn har sit sædvanlige opholdssted i et land, som er kontraherende part i nævnte konvention, og hvor denne forordning ikke finder anvendelse.

2. Uanset stk. 1 gælder det, at:

- a) hvis parterne er enige om kompetencen for (...) **en ret** i en stat, der er part i Haagerkonventionen fra 1996, og i hvilken denne forordning ikke finder anvendelse, finder artikel 10 i denne konvention anvendelse
- b) hvad angår overførsel af kompetence mellem en ret i en medlemsstat og (...) **en ret** i en stat, der er part i Haagerkonventionen fra 1996, og i hvilken denne forordning ikke finder anvendelse, finder artikel 8 og 9 i denne konvention anvendelse
- c) i sager vedrørende forældreansvar, der verserer ved (...) **en ret** i en stat, der er part i Haagerkonventionen fra 1996, og i hvilken denne forordning ikke finder anvendelse på det tidspunkt, hvor (...) **en ret** i en medlemsstat får forelagt en sag, der vedrører samme barn og har samme genstand, finder artikel 13 i denne konvention anvendelse⁸⁰.

(...)

Artikel 76

Virkningens omfang (...)

1. De aftaler og konventioner, der er nævnt i artikel 72-75, har fortsat virkning for så vidt angår spørgsmål, der ikke er omfattet af denne forordning.
2. De konventioner, som der henvises til i artikel 73(...)-75, navnlig Haagerkonventionen fra 1980 og fra 1996, **har** fortsat (...) **virkning** mellem de medlemsstater, der er kontraherende parter deri, under iagttagelse af artikel 73(...)-75.

⁸⁰ Der tilføjes en betragtning, der kan affattes således:

"Hvilken lovgivning der finder anvendelse i sager vedrørende forældreansvar, bør fastsættes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel III i Haagerkonventionen fra 1996. Ved anvendelse af nævnte konvention i sager ved en ret i en medlemsstat, hvor denne forordning finder anvendelse, bør henvisningen i konventionens artikel 15, stk. 1, til "bestemmelserne i kapitel II" forstås som henvisninger til "bestemmelserne i denne forordning"."

Artikel 77

Traktater med Pavestolen

1. Anvendelsen af denne forordning berører ikke den internationale traktat (konkordat) mellem Pavestolen og Portugal undertegnet den (...) **18. maj (...) 2004** i Vatikanstaten.
2. Afgørelser om et ægteskabs ugyldighed, som træffes i henhold til den i stk. 1 nævnte traktat, anerkendes i medlemsstaterne på de i kapitel IV, afdeling 1, **underafdeling 1**, anførte vilkår.
3. Stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse på følgende internationale traktater (...) med Pavestolen:
 - a) Concordato lateranense af 11. februar 1929 mellem Italien og Pavestolen som ændret ved den aftale med tillægsprotokol, der blev undertegnet den 18. februar 1984 i Rom
 - b) aftalen af 3. januar 1979 mellem Pavestolen og Spanien om retlige anliggender
 - c) aftalen af 3. februar 1993 mellem Pavestolen og Malta om anerkendelse af de civilretlige virkninger af kirkelige vielser og af kirkelige myndigheders og kirkeretters afgørelser vedrørende sådanne ægteskaber, herunder gennemførelsesprotokollen af samme dato, samt (...) **tredje** tillægsprotokol af (...) **27. januar (...) 2014**.
4. De i stk. 2 omhandlede afgørelser kan med henblik på anerkendelse i henholdsvis Spanien, Italien og Malta underkastes de samme procedurer og den samme kontrol som afgørelser truffet af kirkeretter på grundlag af de i stk. 3 nævnte internationale traktater med Pavestolen.

5. Medlemsstaterne sender Kommissionen:
 - a) en kopi af de i stk. 1 og 3 omhandlede traktater
 - b) meddelelse om alle opsigelser af eller ændringer til disse traktater.

KAPITEL IX

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 78

Overgangsbestemmelser

1. Denne forordning finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, på officielt bekræftede dokumenter, der er formelt udstedt eller registreret, og på aftaler, der er (...) **registreret** på eller efter den [*den dato, hvor forordningen finder anvendelse*].
2. Forordning (EF) nr. 2201/2003 finder fortsat anvendelse på afgørelser truffet i retssager, der er anlagt, på officielt bekræftede dokumenter, der er formelt udstedt eller registreret, og på aftaler (...), **der er blevet eksigible i den medlemsstat, hvor de er** indgået, inden den [*datoen for anvendelse af denne forordning*], **og** som falder ind under nævnte forordnings anvendelsesområde.

Artikel 79

Overvågning og evaluering

1. Inden den [*ti år efter anvendelsesdatoen*] forelægger Kommissionen understøttet af oplysninger, som fremsendes af medlemsstaterne, Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om efterfølgende evaluering af denne forordning. Rapporten ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

2. **Fra den [tre år efter anvendelsesdatoen] (...) giver medlemsstaterne efter anmodning (...) Kommissionen følgende oplysninger, hvis de er tilgængelige (...), der er relevante for evalueringen af, hvordan denne forordning fungerer og anvendes:**

- a) antallet af afgørelser i ægteskabssager eller afgørelser i sager vedrørende forældreansvar, hvor kompetencen er baseret på grundene i denne forordning
- b) hvad angår anmodninger om fuldbyrdelse i henhold til artikel 32, antallet af sager, hvor fuldbyrdelsen ikke har fundet sted inden for seks uger fra det tidspunkt, hvor fuldbyrdelsesproceduren blev indledt
- c) antallet af anmodninger om afslag på anerkendelse af en afgørelse i henhold til artikel 39 og (...) antallet af sager, hvor anerkendelse blev afslået
- d) antallet af anmodninger om afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse i henhold til artikel 41/47p og (...) antallet af sager, hvor fuldbyrdelse blev afslået
- e) antallet af indgivne appeller i henhold til henholdsvis artikel 44/47r og 45/47r.

Artikel 80

Medlemsstater med to eller flere retssystemer

For så vidt angår en medlemsstat, hvor to eller flere retssystemer eller regelsæt vedrørende spørgsmål, der er omfattet af denne forordning, finder anvendelse i forskellige territoriale enheder,

- a) forstås en henvisning til sædvanligt opholdssted på denne medlemsstats område som en henvisning til sædvanligt opholdssted på en territorial enheds område
- b) forstås en henvisning til nationalitet (...) som en henvisning til tilhørsforhold til en territorial enhed som fastsat efter den pågældende medlemsstats lovgivning
- c) forstås en henvisning til myndighederne i en medlemsstat som en henvisning til de berørte myndigheder i den territoriale enhed i den pågældende medlemsstat
- d) forstås en henvisning til reglerne i denne medlemsstat som en henvisning til reglerne i den territoriale enhed, hvor kompetence, anerkendelse eller fuldbyrdelse påberåbes.

Artikel 81

Oplysninger, som skal meddeles Kommissionen

1. Medlemsstaterne fremsender følgende til Kommissionen:
 - a) myndigheder som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra b1) og b2), og artikel 58, stk. 2
 - b) de retter og myndigheder, der er kompetente til at udstede attester, jf. artikel 36a, stk. 1, og artikel 56, og de retter, der er kompetente til at berigtige attester, jf. artikel 36b, stk. 1, artikel 47m, stk. 1, artikel 47m1 og artikel 56, stk. 3, sammenholdt med artikel 36b, stk. 1
 - c) de retter, som er omhandlet i artikel 27, stk. 3, artikel 32/47f, artikel 39, stk. 1, artikel 41/47p, stk. 1, artikel 44/47r, stk. 2, og artikel 45/47r
 - d) de myndigheder, der er kompetente med hensyn til fuldbyrdelse, jf. artikel 32/47f
 - e) de retsmidler, som er omhandlet i artikel 44/47r og 45/47r
 - f) navne og adresser på de centralmyndigheder, der er udpeget i medfør af artikel 60, samt kommunikationsmidler i denne forbindelse
 - f1) i givet fald de kategorier af nære slægtninge, som er omhandlet i artikel 65, stk. 1a
 - g) hvilke sprog der accepteres i forbindelse med meddelelser til centralmyndigheder i henhold til artikel (...) 69, stk. 2
 - h) hvilke sprog der accepteres i forbindelse med oversættelser i henhold til (...) artikel 64, stk. 3, artikel 64a, stk. 2, artikel 65, stk. 2, og artikel 69, stk. 2.
- (...)
- (...)
2. Inden den [(...) 21 måneder efter denne forordnings ikrafttræden (...)] fremsender medlemsstaterne de i stk. 1 nævnte oplysninger til Kommissionen.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen alle ændringer af (...) de i stk. 1 nævnte oplysninger.
4. Kommissionen stiller de i stk. 1 nævnte oplysninger til rådighed for offentligheden på passende vis, herunder på den europæiske e-justiceportal.

Artikel 82

Ophævelse

1. Med forbehold af **nærværende forordnings** artikel 78, stk. 2, ophæves forordning (EF) nr. 2201/2003 fra den [*anvendelsesdatoen for denne forordning*].
2. Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til denne forordning i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag [V].

Artikel 83

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. (...) **Den** anvendes fra (...) [*den første dag i måneden efter udløbet af tre år fra datoen for offentliggørelse af denne forordning*], med undtagelse af artikel 70, 71 og 81, som anvendes fra den [*datoen for denne forordnings ikrafttræden*].

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Rådets vegne

Formand